

SLABIKAR

SPN

IRENA FABIANOVÁ,
JARMILA HŘEBEJKOVÁ A EVA VEBEROVÁ

SLABIKÁŘ

ILUSTROVAL
OTA JANEČEK

STÁTNÍ PEDAGOGICKÉ NAKLADATELSTVÍ
PRAHA

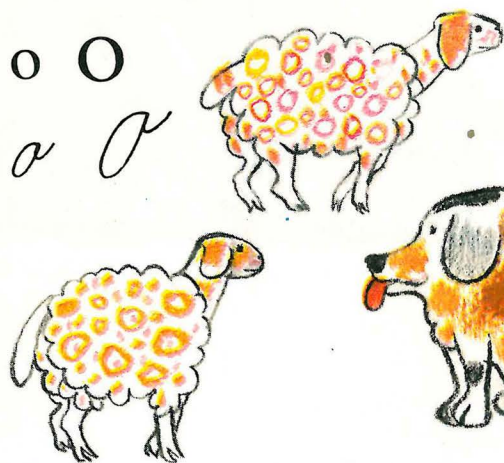
a A
a A

i I
i I

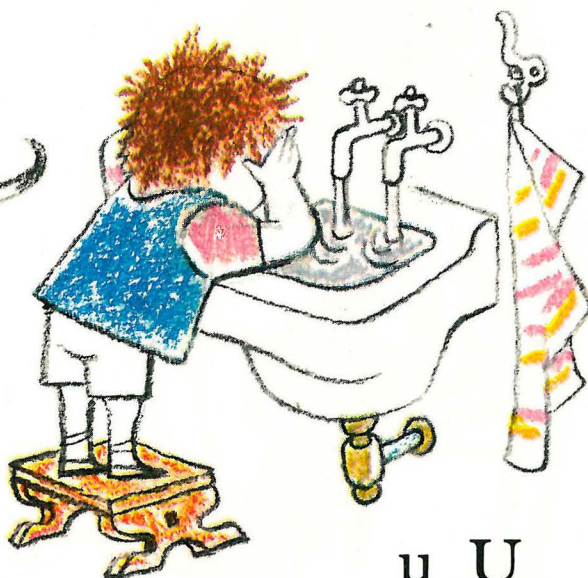
o O
o O

e E
e E

u U
u U

p P

p P

m M

m M

l L

l L

s S

s S

má ma

Pe pa

O la

E ma

E la O la Pe pa Mí la E ma
Pe po! Mí lo! E mo! O lo! E lo!

mí

ma

Pe

pi

má

so

sa

ma

la

pa

Pepa

Míla

Ela

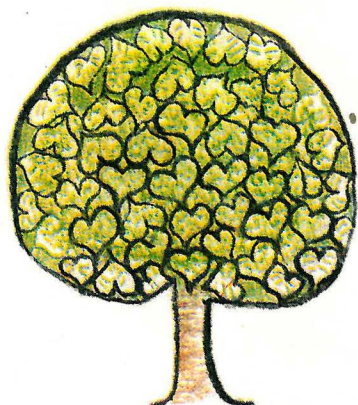
Ola

Pepo

Mílu

E . a

. la

lí . .

Mí . .

. . la

mí sa

pá lí

sa ma

lí pa

ma so

pa se

Pepa

Ela

Ema

Míla

le pí

so lí

me le

lá me

Ema solí.

Ela mele.

Pepa láme.

Míla lepí.

pí	me	so	lá	le	pa
lí	le	se	pá	me	pí

me le

pí pá

lá me

le pí

pá lí

me le

Míla

.	.	.	.
---	---	---	---

 .

Ema

.	.	.	.
---	---	---	---

 .

Ola

.	.	.	.
---	---	---	---

 .

ma lá

má ma

má lo

Mí la

mi lá

sa ma

ma . o

mí . a

Pepa má mísu.

Mílo! Emo! Olo! Elo!

Máme maso.

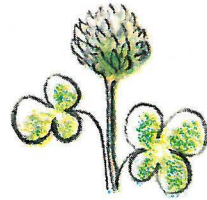
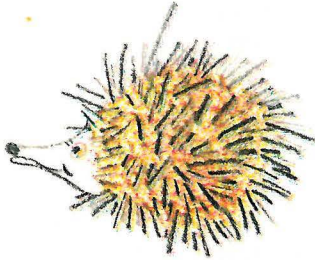

Máma mele maso.

Ola solí.

j J

j J

jí

je

já

je

jí me

je la

já ma

li je

ma

la

me

jí

. .

já

. .

je

. .

Ju

. .

pije

jáma

jíme

jeli

malá

mele

lije

láme

lepi

Jula je malá.
Jula jela sama.

Pepo! Ó jé!
Pepa má sílu.
Pepa a Jula jeli.

Pepa jása:
„Mámo!
Jula jela sama.“

t T
17

tá	to	te	tu	
le	pá	ta	to	pí

mele Ola mele

t	me . e	O . a	. ele
---	--------	-------	-------

mete

Táta

topí

mele

lepí

Teta

lije

motá

Je tu teta?
Je to táta?
Je to Ota?

Je tu teta.
Ota se tulí.
Teto! Pusu.

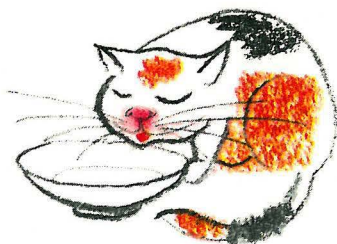

Moje milá teto.
Máme Julu.
Jula pije sama.

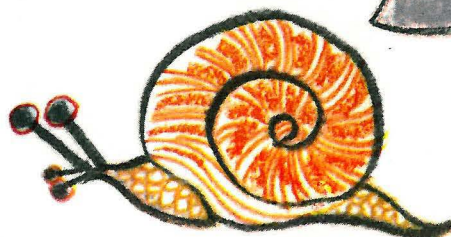
Je to pila?

Pije to?

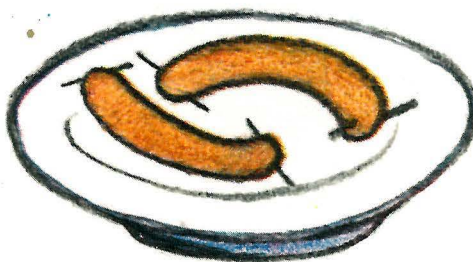
Lítá to?

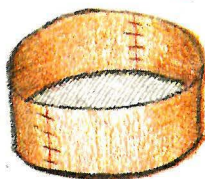
Je tu mlsa?

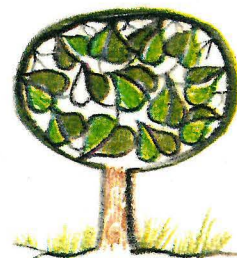
Je to maso?

misa
sisa

lipa
jama

lala
mama

mele
mele

Táta a máma jeli.

Tú! Tú!

Tu je pole.

Je tu Ota?

Teta topí.

Pepa láme.

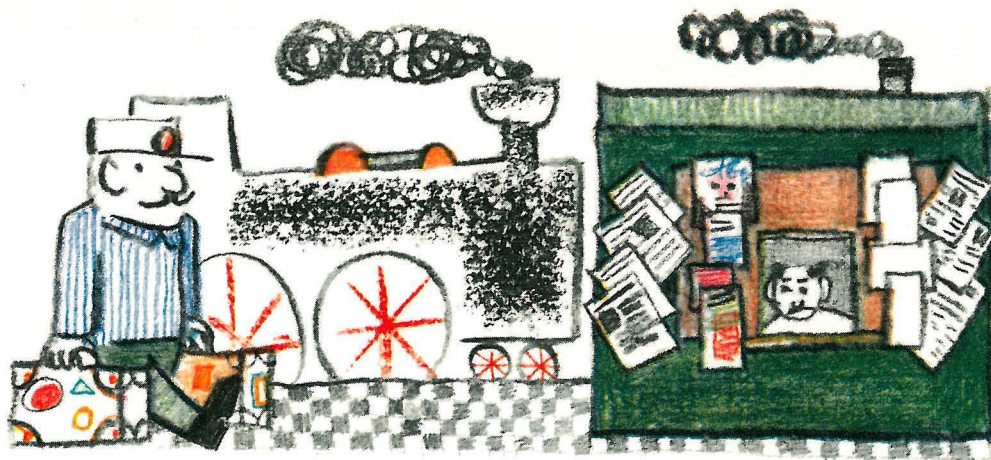
Malá Ela jí.

Pálí to, Elo?

Pálí, teto.

n N
n N

ne se
no sí

Ja na
Lé na

Ná na
má ma

Ju la
nu la

ne	..
----	----

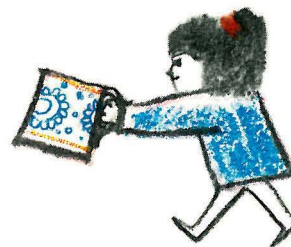
pu	..
----	----

Ja	..
----	----

..	no
----	----

Nese Jana mísu?
Má Léna síto?

Ola nemá Nánu.
Léna má Nánu.

Je to seno?
Je to nula?

i - y

í - ý

já

ty

my

lý

ty

le

my

pe

.. je

já ..

.. la

sy ..

.. sy

ma ..

moje

malý

lesy

úly

myje

milý

sype

umí

Ema: Máte tu lesy?

Léna: Ne, ale máme lány polí.

Jula nese mísu.
 Sype a sype.
 „Na, pipi, na.“

Tu je Poly.
 Poly je malý.
 Jana mu nese maso.
 „Ale Jano! Poly maso nejí.“

„My máme seno.
 To se Poly nají!“

Jana se myje sama.
Jana to umí.
Pepa je malý.
Pepu myje máma.

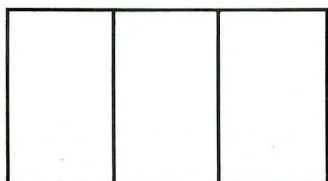
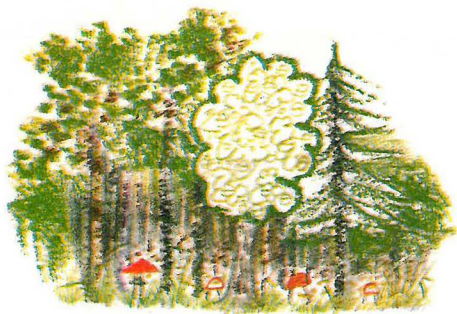

Je to Pepa?
Umí to?
Pepa to umí.

Léna má Nánu.
Sama Nánu myje.
Léna je malá máma.

pes
les

nos
nes

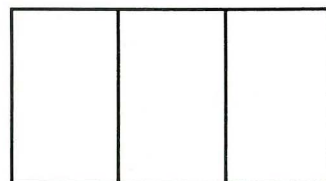
Jan
pan

jel
lũj

Jan

les
sám

mám

mám
sám

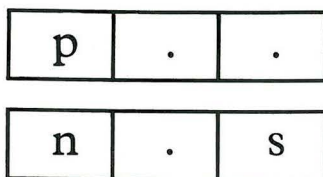
sũl
pũl

Jan

nos

sem

J . n

s . l

Nes!

Pij!

Myj!

malý les

můj pes

supá pila

Jan Malý

pan Tůma

teta Ola

Tu je Nána.
Je tu sama?
Je tu Jana,
malá máma.

Je to malé.
Lítá to.
Je to milé.
Pípá to.
Pí pí.

Tu je máma.
Tu je les.
To je táta.
To je pes.

jel
jeli

pil
pili

myl
myli

máme
mám

lesy
les

lány
lán

Jan
Jana

sůl
solí

Jan se myje.
Jan pije.

Lup je malý pes.
Je tu Lup?

Jana nese mísu.
Jan má síto.

Milá Jano!

Máme Lupa.

Je to můj malý pes.

Táta mu nosí maso.

Ten můj Lup, ten se má!

Ota

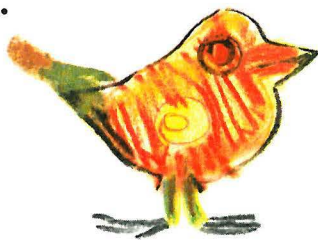
Milý Oto a Pepo!

Já mám Pípa.

Lítá sem a tam.

Je malý a pípá: píp, píp.

Tu jej máte.

To je můj Píp.

Jana

d D
d D

Dana doma
dala domů

sady padá
sudy dupe

dá podá
dám podám

m

d

p

s

důl
dů .

dole
. ole

dal
dá .

ten
. en

líta
Lí . a

jede
pojede
.. jede

jede
my jede ..
jedete

nese
.. nese
my neseme

Lída jede domů.
Dana je doma.

k K
k K

Kája
Kájo!

kolo
okolo

lék
léky

kůl
kůly

o
o k o
o

Ko ko ko dák!

k . s

l . k.

ka

.. leje

k . s

l . s

ku

.. meny

k . l

p . s

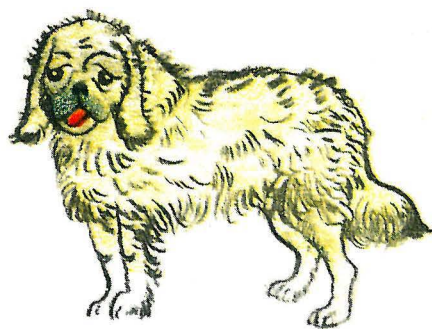
ko

.. tálí

Je to tak?

Lítá kos?

Je kolo kulaté?

Pes Lup je daleko.

Tady je pes Don.

To je pes

--	--	--

Táta jede domů.
Nese Ole kolo.
Máma dá Ole Nánu.
Dana je malá. Dá jí pusů.
Teta je daleko.
Posílá Ole panáka.

Ole je 7 let.
Táta jí dal kolo.
Máma jí dala Nánu.
Dana jí dala pusů.

Ola jása: „Táto, mámo! Já se mám.
Mám kolo, Nánu, panáka.“

Kam jede Ola?

do lesa

na pole

domu

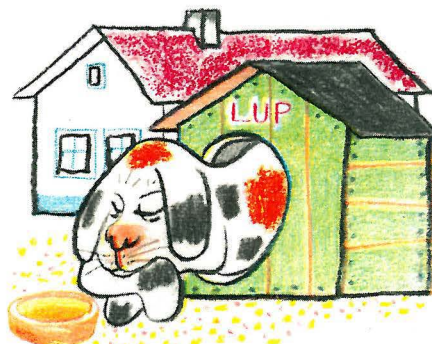

Je tam kos?

u lesa

na kůlu

u sadu

Je tam pes Lup?

u tety

u Míly

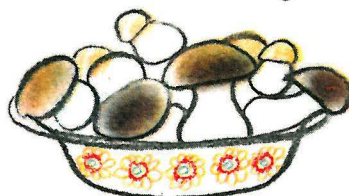
u domu

Kam je dáme?

na síto

do mísy

do soli

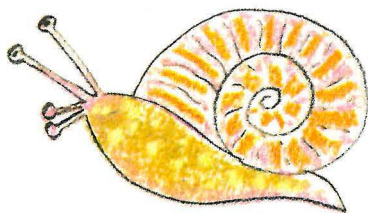

Kos

U domu lita kos.
Kam lita?

Kos lita do sadu.
Pepa tam nosi mak.

Kos je tu.
Pane! Ten se ma!

Jede, jede pan.
Dum si nese sam.

Lita sem, lita tam.
Dolu pak pada nam.

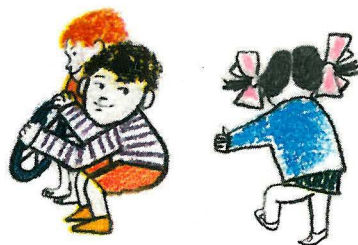

Umíte to také?

Míla u Oly, Ola u Lény, Léna u Pepy,
Pepa u Emy a Ema u Lídy.

Je-de-me, je-de-me, jedeme, jedeme.

Tady je Jan a Ota.

Dana nasedá. Tú, tú!

Jula a Kája mají sílu.

Milena jim dala lano.

Ela kutálí. Komu kutálí?

r R

r R

Ruda je u potoka.

„Járo! Tu je rak.“

rak

ruka

ráda

Rek

Ruda

ráno

kůra

rýma

dar

kára

můra

dary

To je Ruda a Karel.

nes

jel

Rek

den

dones

dojel

párek

jeden

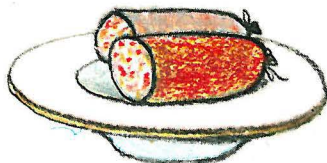
pones

najel

pórek

leden

salát
salám

jesel
pysel

Jí se to?

maliny, písek, kámen, jelito, rak,
salát, sýr, limonáda, pórek, mák

v V
v V

Véna vede Evu.

„Je tu voda?“

„Ne, Evo. To je led.“

Léna les Ema

. éna . es E . a

vata volá vítá

vana voláme vítáme

Komu nosí Eva nákup?

Komu nosí Mirek noviny?

Je to pes

Máma volá

U sadu lítá

R	.	.
.	v	.
.	.	s

Pije se to?

káva, sůl, párek, voda,
pivo, maso, lůj, sýr

Veselý den

Je tu Ruda, Věna, Jára, Eva a Irena.

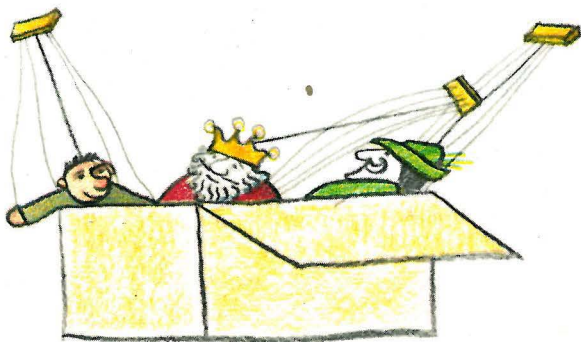
Malují kulisy.

Irena maluje les.

Ruda volá: „To je vysoký les.“

Věna maluje malý dům.

Jára lepí oponu.

Ruda podává Járovi jelena.

Malá Eva si sedá.

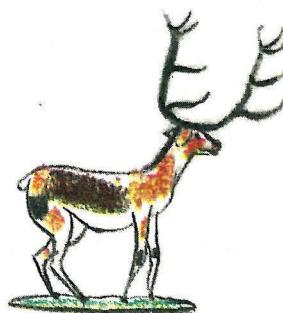
Jára povídá:

„To je domek u lesa.

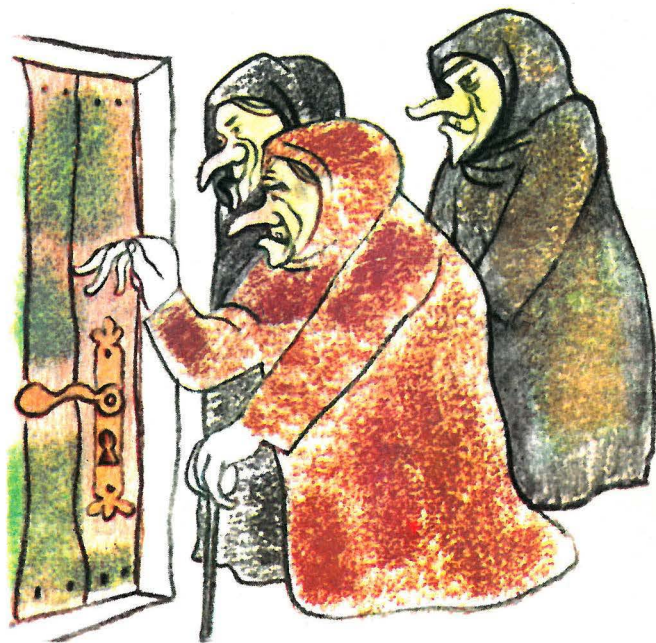
Jelen se pase daleko.“

Eva volá:

„Já vím, jak je to dál.“

Víte to také?

Malá Eva podává dárek tátovi.

Je to nové pero.

Ota volá: „Tady má dárek máma.

Je to náramek, mámo?“

Táta nese Otovi raketu.

„Létá vysoko a daleko, Oto.“

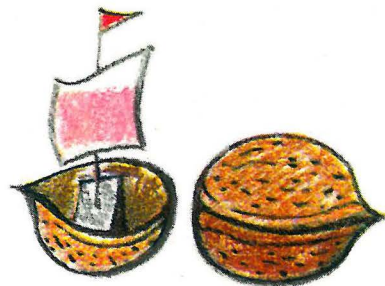
Mirek se raduje: „Tady je můj dárek.

Je tu komár, sova, sokol,

rak i Rek. Maloval je pan Lada.“

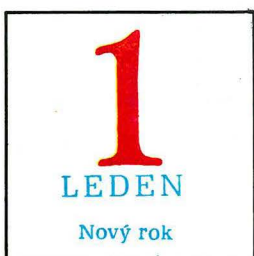
Eva jásá: „Já mám Nánu. Ta je veliká!“

Jaké je to u vás?

Veselá koleda

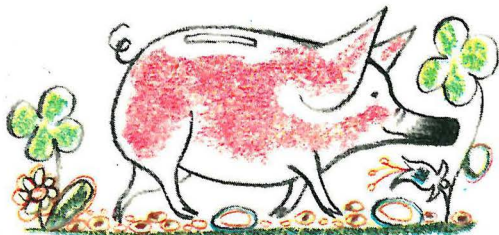
Povídej sám: Nesu, nesu koledu

Je leden. Je nový rok.

Ola vesele mává dopisem.

„Véno, Vítek nám posílá dopis.“

*Véno a Olo!
Veselý nový rok!
Vítek*

z Z

z Z

Je zima. Pole je zaváté.

leze koza zeli
veze kosa zelený

zavátý les
zaváté pole
zavátá jáma

za lesem
za domem

u lesa
do domu

zima
na zimu

zeli
do zeli

Pavel jí rád
Na Milana volá
Jíme jen
Vůz

				ý
	i			
		y		

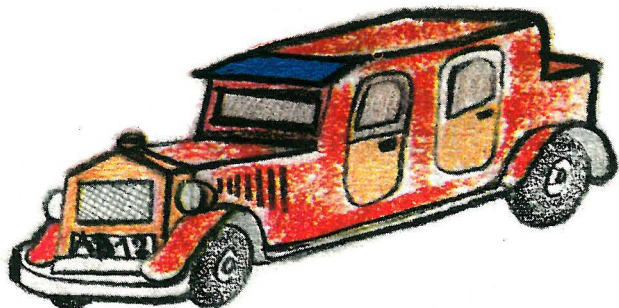
jazyk.
Zeman.
víno.
do lesa.

*Za polokem je les.
Za lesem je ves.
Věna sudý jede domů.*

au Au ou Ou

au Au ou Ou

Pozor, pozor! Auto jedou.
Vezou salám, sýry, mouku.
Kam asi jedou?

auto	louka
do auta	na louku
na auto	u louky
za autem	za loukou

louka
. ouka

palouk
pa . ouk

vezou
. ezou

Je leden.

Jaká je louka?

Louka je zelená.

Louka je zavátá.

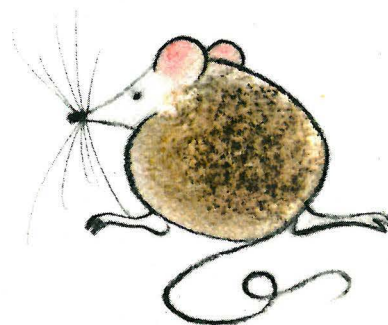
Je veliká zima.

Kam poleze pavouk?

Pavouk vyleze z domu ven.

Pavouk zaleze do kouta u kamen.

Můj Mourek se toulá v lese,
domů malou — nese.

Pozor, pozor! Je to tak?

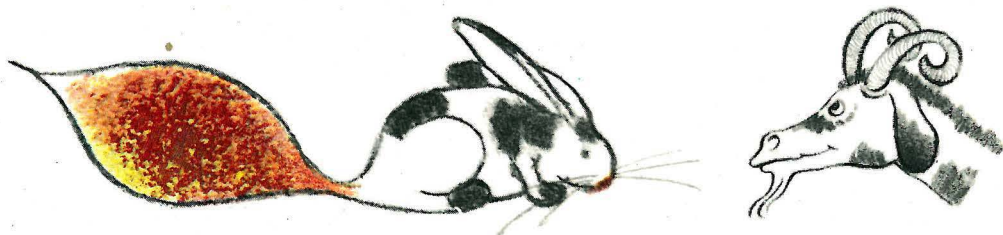
Lítá?

*pes, auto, motýlek,
koza, vosa, jelen,
komár, kanár, koule*

Jaké je to?

*rudý - mák, salát
vysoký - topol, domek*

Je to tak?

Umí kanárek lítat?

Má kos zelený nos?

Uloví sova jelena?

Nosí koza vousy?

Kamil maluje zelené auto.

Maluj také, ale namaluj:

malý domek, rudý tulipán

Zima

Pole je zaváté i les je zavátý.
Je veliká zima.
Ale u potoka je veselo.
Je tady Karel, Zuzana a Kamil.
Je tu také Pepík a Milena.

Kája vozí Zuzanu. Jedou za Milenou.
„Kamile, Mileno! Pozor! Zajedu vás.“
Milena volá:
„Já se nedám. Ujedu vám.“

Po ledu jede puk.
„Pepíku, podej!“
Puk lítá sem a tam.
To je, pane, zápas.

Pomoz i ty!

Kolem domu jede Mirek a Pepík.

Vezou na vozíku papír.

Jana volá:

„Pepo! Já mám taky papír.

Donesu jej na vozík.“

Roman nese sám veliký pytel papíru.

Roman je silák.

„Romane! Dej ten pytel taky na vozík.“

„To je kupa!“ raduje se Mirek.

„Romane, pomoz nám!“

„Milane, dones mi nákup.“

„A já povezu vozík,“ volá malý Kája.

„Koupíte mi mouku, sůl, salám, sýry, salát, zelí, kávu a malinový sirup.“

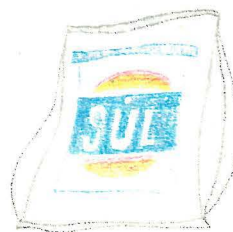

Milan a Kája vezou nákup domů.

Mají na vozíku malinový sirup, salám, sůl, mouku, salát a zelí.

„Mámo, nemáme kávu.“

„Ale Milane, vy nemáte také —.“

š Š
š š

Jana šije šaty.
Komu je šije?

umí	uši	šíp
šumí	suší	šípek
pije	kos	náš
. ije	ko .	. áš

Napiš malé s.
Napiš také malé š.
Piš dále:

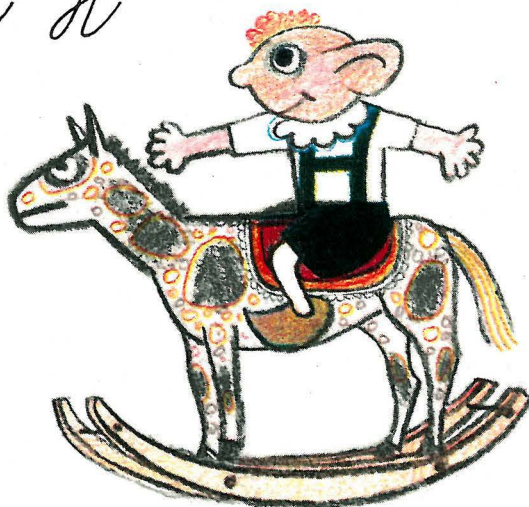
šaty, šála, šálek

Nová košile

Jana má Míšu.
Je veliký jako náš Rek.
Máša šije novou košili.
„Vyšij tam veliké M.
Dáme košili Míšovi.“

h H

h H

Houpity, houpý, hou!

Hynek šel

z domu

k domu

s tátou

s mámou

Hana jede

nahoru

dolů

z lesa

k lesu

Hádej!

Husa to má, Hana také.

Nohy to mají, rohy také.

rohy

houpá se

nohy

koupá se

houká

hokej

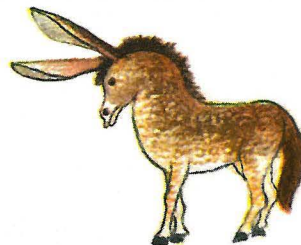
house

házej

A			
---	--	--	--

I			
---	--	--	--

	r	e	l
--	---	---	---

	s	e	l
--	---	---	---

o lej
ko lej

o ves
do nes

o sel
po sel

A lík
ma lík

Umyj se!

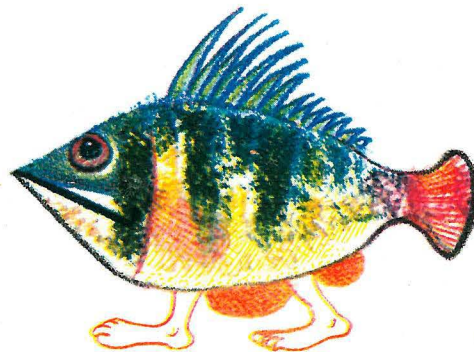
Namaluj 5 oken!

Opiš: *malý Alík, veliký Azor*

Veselý koutek

Osel lítá vysoko a daleko.
Orel má veliké uši.

Okoun má nohy.
Alík má šupiny.

Je to tak?

Doma u kamen

Je zima.

Doma u kamen je mile.

Helena se tulí k tátovi.

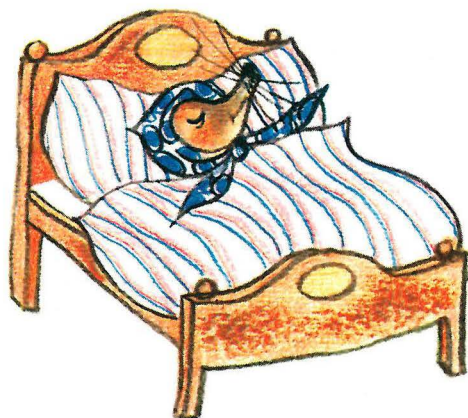
Máma houpá malou Mášu.

„Mami, povídej nám.“

A máma povídá . . .

Jak to máma povídala?

Umiš to také?

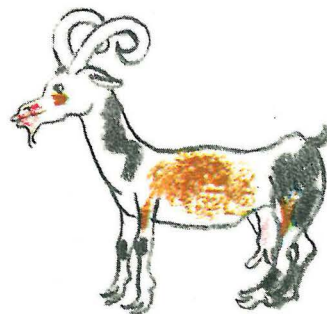

Potom povídá táta

o šedém myšákovi,

o jelenu s velikými parohy,

o rohaté koze.

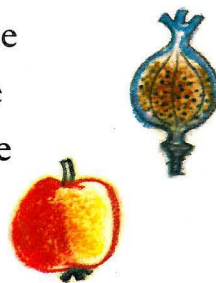

c C
c C

Hana jí ráda ovoce.

ovoce
ulice
opice

lavice
police
makovice

Napiš, co se jí:

voda, zelí, maso

Co se pije?

káva, salát, ovoce

Co šije máma?

šálek, šaty

č Č
č Č

Náš Vašíček rád pije čaj.

oči míč rýč
uši myš tyč

pečivo k čaji
mísa s ovocem
košíček s jahodami
koláč s mákem

Kutálí se malý
Na koláč se dává
Ivan píše tátovi

.	.	.	.	.
	.	.	.	
.	.	.	.	.

Jana a teta

Je u nás teta Irena. Mám ji ráda.
Dávám jí hádat.

Co je to? Je to zelené, píše to.
Co je to? Je to zelené, leze to.
Je to rudé, jí se to.
Je to rudé, pálí to. Co je to?

Teta mi zase ráda povídá.
O kocourovi Mikešovi, o koze Líze.
Také o vysokém lese a zelené louce za lesem.

Potom povídám já.

O čem povídá Jana?

Hádej!

Má to 2 nohy?

husa, jelen, daseň, kanárek, koza,
komár, pes, motýlek, rak,
mys, sýkora, sova

A co má 4 nohy?

Víš, kolik noh má komár?

Je to tak?

Kos číhá na kocoura.

Koš nese Pepíka.

Koláč kouše Alíka.

Míč kope Ivana.

Je to Ivan? Je to Míla?

Míla je doma. Píše úkol.

Má nové pero a nový sešit.

Ivan je také doma. Má veliký papír.

Maluje zelená auta a vysoké domy.

U nás večer

Je večer.

Máša vozí kočárek.

Pepíček kutálí míč.

Já se učím a píši úkoly.

Čekáme na tátu.

„Heleno, Mášo, táta je tu.“

Pepíček natahuje k tátovi ruce.

„Táto, táto, dej mi pusu.“

Koukej, mám míč.“

A kutálí míč k tátovi.

Potom máma zavolá:

„Máte umyté ruce?“

Pepíček jí kaši s čokoládou.

My máme sýry a pečivo.

Já ráda pomáhám.

Podávám tátovi mísu se sýrem.

Nalévám čaj.

Nakonec jíme ovoce.

Rok

Válím koule sem a tam.
Na velikou malou dám.
A ke kouli nos,
sedne si tam kos.

Motýli, motýli
vesele lítají.
V sadu i na poli
zase nás vítají.

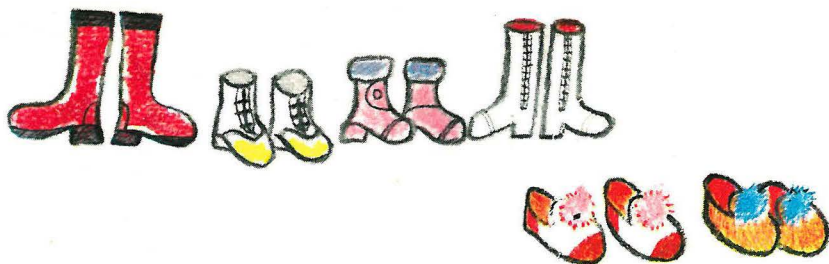

U potoka za lesem
jahody si ponesem.
Lahoda ty jahody,
pak zalezem do vody.

Jaro, léto a co potom?
Já. — Víte, milí, také o tom?
Mám vám zase po roce
namalovat ovoce?

b B
b B

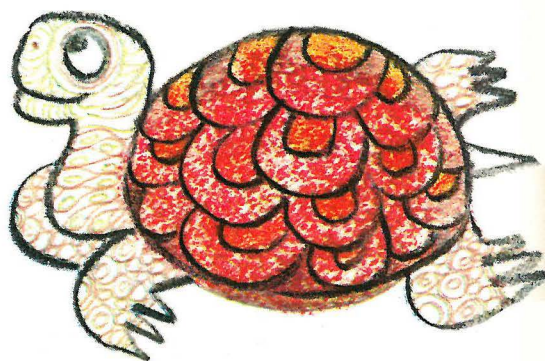
Libuše je celá bílá.
„Br, to je zima. To to zebe.
Honem boty dolů.“

bota	duby	buben	Líba	buben
bosa	buky	duben	Lída	pupen

b nebo d?	sou . ek	. ole	hou . a	. olík
	zou . ek	. olí	bou . a	. alík

ž Ž
ž Ž

Žáci se učí:
Žába leze do bezu,
já tam také polezu.
Kudy ona, tudy já,
budeme tam oba —.

žabák	zobák	šátek	cop	soudek
žabáček	zobáček	šáteček	copánek	soudeček

Co se rýmuje?

kůže	poleno	žije	Růžena
. ůže	. oleno	. ije	B . žena

Na louce u lesa

Libuše má nové lyže.
Bohouš ji bude učit lyžovat.
Nesou si lyže na kopeček k lesu.
Je tam veliká louka, celá bílá.

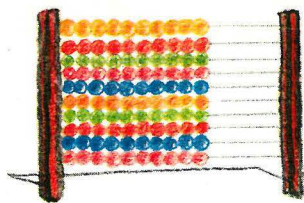

Na louce už lyžují Božena s Rudou.
Je tu také Lída s malým Ivanem.
Ruda jede dolů jako šíp.
Pes Žeryk se žene za Rudou.
Malý Ivan volá: „Lído, pojedeme o závod.
Pozor! Jedeme.“

Libuše jen kouká, oči kulí.
„Jé, ten Ivan, ten to ale umí!“
Honem si obouvá lyže.
Bum! A už leží na zemi. Bohouš jí pomáhá na nohy.
„Líbo, neboj se. Do večera budeš lyžovat jako Ivan.“

Tu je . . . kuliček.

sto spí
stojí spíme

so kola
so škola

Malý Tomášek

sto šla
stolek šlape

koči lámu
skoči slámu

Hádej!

Máma má sůl. Maso
Ve stohu je
Jeden den se nazývá
Ema si copy stuhou
Husu dá máma na
Míč vysoko

o	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	k
s	.	.	.	.
.	.	.	.	č
.	.	.	.	.

Hádej, jak tato slova začínají.
Umíš je složit?

Slovo šaty začíná slabikou
Slávek šel, Alena
Mirek má luk a
Léto minulo, žákům začíná

.				
.	.			
.	.	.		
.	.	.	y	
.	.	.	.	.

Stopy

Je stále zima.

Táta a Váša se vydali do lesa. Nesou pytel sena.

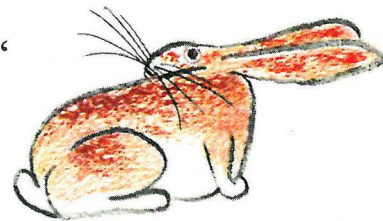
Šli po zavátém poli.

„Táto, táto, tady je stopa. Čí je to stopa?“

„To je stopa zajíce, Vášo.“

„Kam vede ta stopa, táto?“

„Tam, kam dáme naše seno.“

Šli dál po mezi k lesu.

U lesa zapadali až po kolena.

„Táto, táto, tady v lese je jiná stopa.

Čí je to stopa?“

„To je stopa jelena, Vášo.“

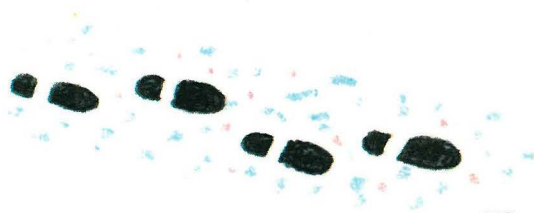

Zajíc cupe: Cupy, cup.

Jelen dupe: Dupy, dup.

Náš Rek skáče: Hupy, hup.

Čí je to stopa?

...	dy
-----	----

...	ta
-----	----

...	ky
-----	----

hra

hle!

zlo

zve

hraje

hledá

zlomí

zvedá

vlaje

vlasý

hrouda

hlídá

hraje

hlasy

houba

hledá

Hádej!

Leze, leze po železe,
nedá pokoj,
až tam vleze.

Peče se to,
smaží se to,
nejí se to.

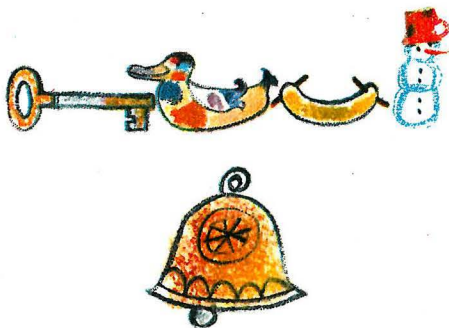
Stojí bubák za vraty,
kožíšek má na paty.

Jede, jede panáček,
má žlutý zobáček.

zlatý vlásek

zelený hrášek

smažený vdoleček

veselý školáček

kulatý stoleček

malý zvoneček

Myšáček hlupáček

Byl jeden malý šedý myšáček.

Žil ve stodole se svou mámou myší.

Ráno povídá máma myš:

„Můžeš jít ven. Jen dej pozor na kocoura.“

A myšáček už je za vraty.

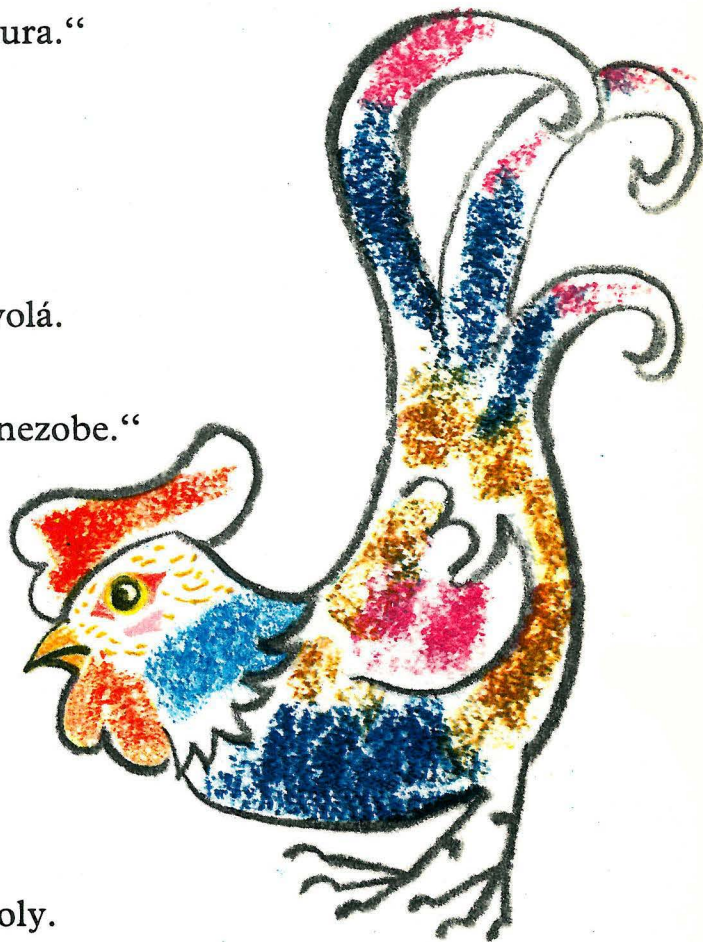
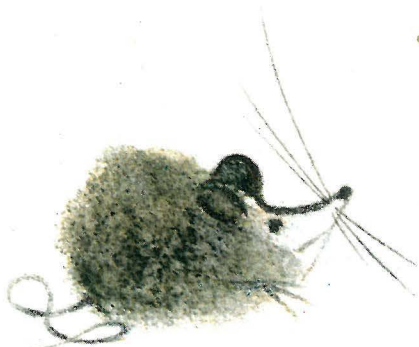
„Mámo, mámo! Co to tady stojí?

Je to veliké jako obr.

Nohy zvedá, zobák otevírá, kykyryký volá.

Bojím se, bojím, že nás sežere.“

„I ty hloupý, to je kohout. Ten myši nezobe.“

K večeru si myšáček zase hraje u stodoly.

„Mámo, mámo! Co to tu leží a spí?

Má to sametový kožíšek a růžový čumáček.

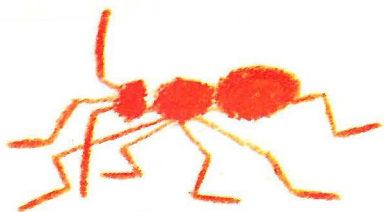
Moc se mi líbí. Zavedu ho k nám do stodoly.

Budeme si spolu povídat.“

„I ty hloupý,“ polekala se myš.

„Uteč honem, to je kocour!“

bz bz	krá	jdou
bzučí	kráká	jedou
brouček	vrána	mluví
dva brouci	tráva	tluče
mravenec	pláče	prosí

Domeček pod mezí

Pod mezí ležela makovice.

Kolem se vysypalo sta a sta kuliček.

Šel kolem rezavý mravenec. Povídal si:

„Vida, tady je domeček. To bude můj byteček.“

Hup, a mravenec zmizel v makovici.

Šel kolem zlatý brouček. Povídal si:

„Vida, tady je domeček. To bude můj byteček.“

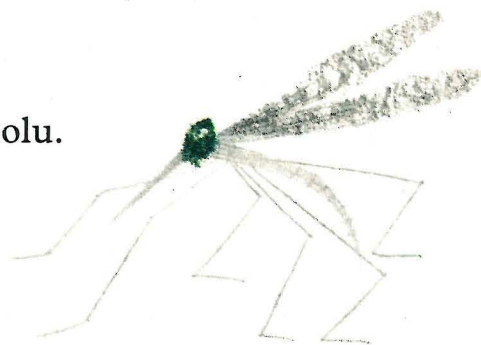
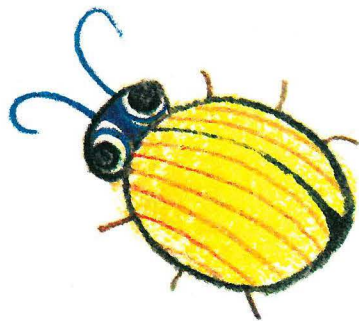
Hup, a už byli v makovici dva.

Lítal kolem šedý komár. Povídal si:

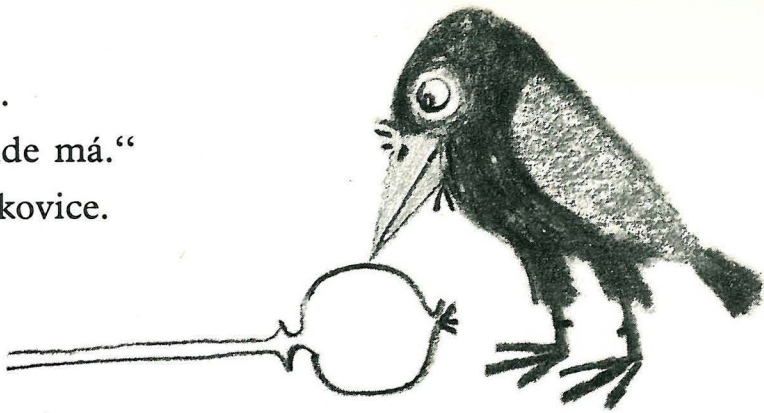
„Vida, tady je domeček. To bude můj byteček.“

Hup, a komár zmizel také v makovici.

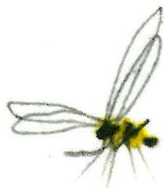
Mravenec, brouček a komár žili v makovici spolu.

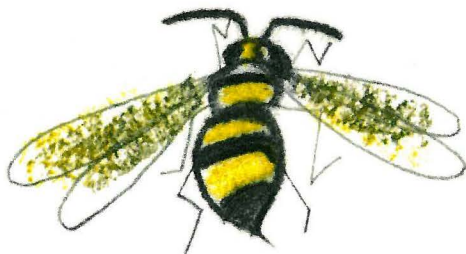
Kde se vzala, tu se vzala,
u makovice stála stará vrána.
„Krá, krá, krá, makovice bude má.“
A už bušila zobákem do makovice.

„Pomoc, pomoc!“ ozývalo se z makovice.
Slyšely to vosy. „Kdo to volá?“ ptaly se.
„Já, malý rezavý mravenec.“
„Já, zlatý brouček z makovice.“
„Já, šedý komár z makovice. Bz, bz, pomoz nám, voso.
Zlá vrána nám bourá domeček, náš milý byteček.“
„Pomůžeme vám, pomůžeme vám,“ volaly vosy.
Začaly lítat jako šípy kolem vrány.
Bodaly, bodaly a vránu hnaly až do lesa.

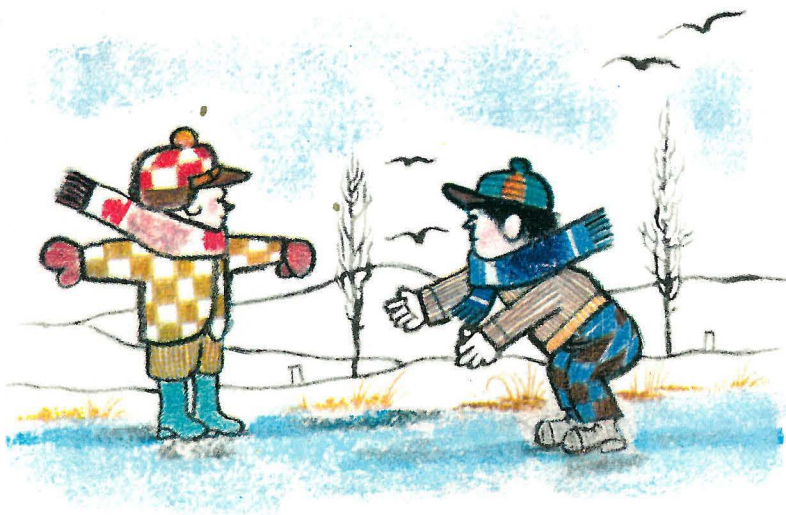
Mravenec, brouček a komár se radovali.
Vesele si zpívali:
„Bzomy, bzomy, bzum a bzum,
v makovici je náš dům.“
S vosami se veselili až do večera.
Potom se v makovici uložili a spali a spali.
To se jim to spalo!

Umíš složit slova?

d p á r y	Má to na noze orel i králík.
k v a r á	Má dva rohy. Bučí bú, bú.
l é m k o	Pije se to, lije se to. Bílé je to.
t p č k á e	Kolem oken poletuje, drobeček si hledá.
s k l t o e	Je to hranaté. Bývá to i kulaté.
	Píšeme na tom, jíme na tom.

Je to tu namalováno?

Všude je bílo.
Nad polem létají vrány.
Topoly jsou holé.
Na potoce se klouzájí dva kluci.
Vašík a Hynek se koulují.
Bohouš jede po svahu dolů.
Za Bohoušem se žene pes Bojan.

Milanovi králíci

Milan šel ze školy domů. U vrátek čekal malý Pepa.

„Milane, to je novina!

Naši malí králíci už pobíhají kolem mámy samice.“

Milan dál nečekal a honem ubíhal ke králíkům.

„Pepo, víš co? Dáme králíkům jména.

Ten bílý v rohu, to bude Cup. Ten druhý bílý bude Dup.

Na toho šedého vlevo budeme volat Ušáku.“

„A tomu šedému vzadu dáme jméno Vousek, ano, Milane?“

Králíci vesele pobíhali sem a tam. Skákali kolem své mámy.

Cup už nebyl v rohu, Vousek nebyl vzadu.

„Milane, kde je Cup? A který králíček je Dup?“

Milan hledá a hledá, ale také neví, který je Cup a kde je Dup.

Kde skáče Vousek a kde Ušáček.

Takový to byl veselý zmatek!

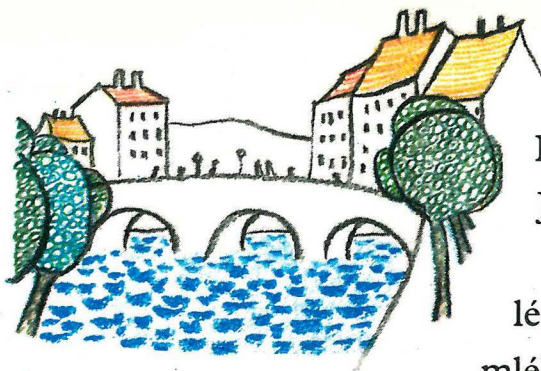

Jaké má bílý králík oči?

Jaké má králík uši?

Jak se asi Milan o králíky stará?

ř Ř
ř Ř

Prahou protéká veliká řeka.
Jak jí říkáme?

lékař	pekař	malíř
mlékař	uzenář	metař

peří řemen jeřáby řady
peřina křemen jeřáb úřady

ch Ch
ch Ch

Malý chlapec jde nakupovat.

Říká si:

„Koupím chleba, chlebiček,
máma mi dá krajíček.“

tmavý chléb
krabice sucharů

košík ořechů
trochu hrachu

Kde to koupíš?

Mléko a sýr - Chléb a koláče -
Hrách a ořechy - Uzené maso -
Sešit a pero - Noviny - Nádobí -

Úkol

Jiřina a Jára jsou žáci druhé třídy.
Za úkol psali, kudy jdou do školy.

Jiřina psala:

Jdu na náves. Pak kolem řady topolů k potoku.
Kousek musím jít po břehu k chatám.
Tam čekám na autobus. Doveze mne za chvíli ke škole.

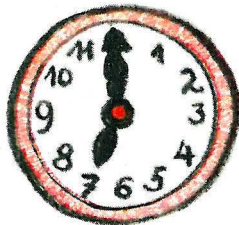
Jára píše:

Sjedu výtahem do přízemí. Dám se ulicí vlevo.
Na rohu přecházím. Dávám pozor.
Musím dlouho čekat, než přejede řada aut.
Jdu dál širokou ulicí.
Tam stojí naše škola.

Viš, kde žije Jiřina?

Kde žije Jára?

Kudy jdete vy do školy?

Jiřina vychází z domu.

Jára jede výtahem.

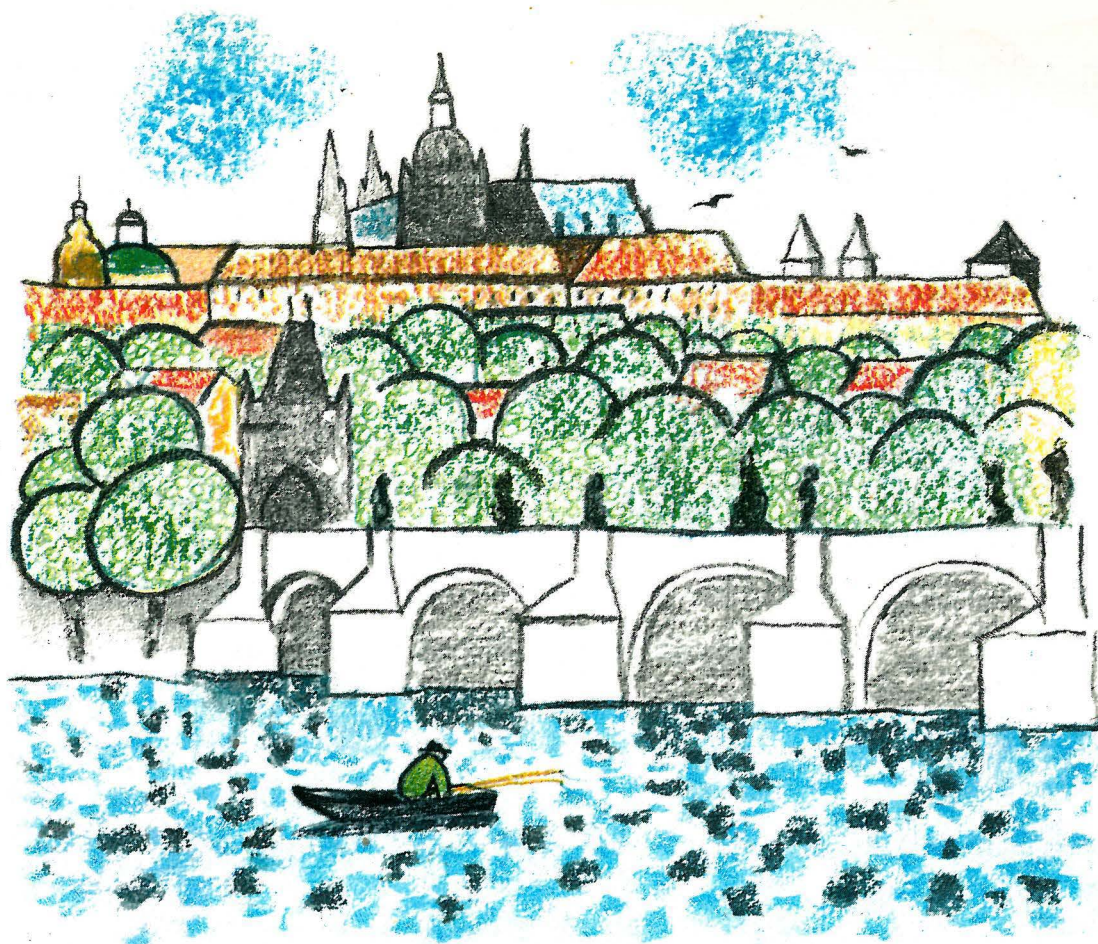
Kdo má školu dál od domova?

Jára nebo Jiřina?

Dům jako úl

Na kraji Prahy stojí vysoký nový dům.
Jiříkovi se zdá, že sahá až do nebe.
Napočítal dvacet řad oken.
Byty spočítat nedovede. Tolik jich je.
Po schodech až nahoru by asi nedošel.
Po celý den bzučí výtahy.
To lidé jedou do práce a vracejí se domů.

Malý Jiřík žije s tátou a s mámou docela nahoře.
Z oken pozoruje celou Prahu.
Jsou tu malé i veliké domy, vysoké komíny továren,
ulice a zelené sady.
Daleko vzadu, až za řekou, jsou budovy Hradu.

Na ulicích je živo.
Míhají se tam auta a autobusy.
A jak se zdají malé! Autobus jako hučící brouk.
I táta dole na ulici vypadá jako malý brouček.

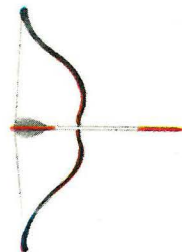
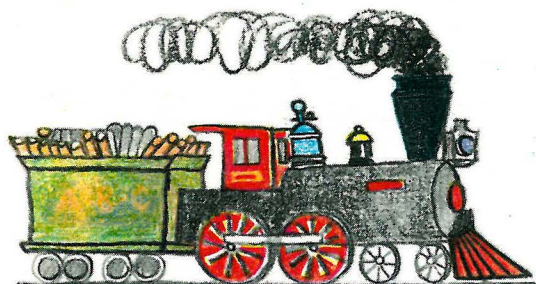
Přilož k na začátek slov:

. luk

. rám

. rok

Hledej slova:

lak

rak

kluk

vlak

mrak

hluk

vlas

drak

luk

pták

slon

skok

plot

stan

klec

stáj

krok

drát

stůl

Kdy to bylo?

Ukaž, kde se hovoří o jaru.

Bývá veliký mráz. Zebe to.

Chumelí se. Na ulici je bílo. Na řekách leží led.

Taje. Na ulici je bláto. Louže pomalu vysychají.

Ráno dříve svítá.

Večery jsou dlouhé, ve čtyři už bývá tma.

Keře v sadech jsou holé.

Bledule už kvetou. Pupeny na keřích se začínají zelenat.

Do sadu vede zaječí stopa.

Ptáci se vracejí. Na bříze před domem se ozývá špaček.

Jede jaro do vsi. Kde jsi, zimo, kde jsi?

Zima byla mezi námi, ale už je za horami.

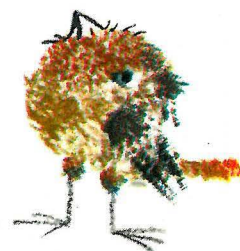
Špaček

Na javor u školy přilétá rok co rok špaček.
Má tam svůj domek.
Vesele křičí: Špačíček pán! Špačíček pán!
Široko daleko je slyšet jeho hlas.
Na zimu ulétá daleko na jih. Celou zimu je pryč.

Letos na jaře bylo slyšet od javoru veliký křik. Co se stalo?
Špaček se vrací. Ale domů nemůže.
Před jeho domem skáče vrabec.
Schoval se tam před zimou. I na jaře je mu domek milý.

Špaček se zlobí. Útočí zobákem.
Vrabec se hádá, čepýří, křičí ze všech sil.
Volá o pomoc. Ale nakonec přece musí ven.

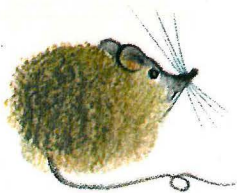
Špaček vyhazuje seno, peří, starou trávu.
Domek je zase jeho. Sedává u vchodu a zase vesele volá:
Špačíček pán! Špačíček pán!

Hlasy ptáků

Vrabec se hádá: Čim! Čim! Byl tu, byl!
Vrána kráká: K nám! K nám!
Kačer volá: Šak, tak, šak, tak!

myš
myš ka

tyč
tyč ka

hůl
hůl ka

Pavel
velký

kopec
pecka

kačer
černý

otep
teplý

Hra na kočku a na myš

Kdo si hraje? Jirka Jarka Ivan
Mirka Julka Milan
Milka Hanka Marta

Jak se hraje na kočku a na myš?

Jeden je kočka, jeden je myška.

Další hráči se vezmou za ruce.

Kočka obíhá kolem kruhu. Žene se za myškou.

„Honem, myško, skoč do kruhu. Tam kočka nemůže.“

Kočka číhá, kudy myš z kruhu zase vyrazí.

Potom hop! Když je chytrá, zažene myš daleko od kruhu.

Myška ubíhá, co může, kočka ji — nemůže.

Ale nakonec ji přece chytne.

šla
vyšla
našla

jde
nejde
půjde

spí
nespí
zaspí

Máma liška

U buku si hrají mladé lišky. Co to?
Z dálky je slyšet psa. Malé lišky skočily do nory.
Jen stará liška čeká venku. Bojí se, ale čeká.
Kam půjde pes?

Pes se žene na lišku.
Liška skočí do lesa. Jen ocas se mihne.
Liška ubíhá, co jí nohy stačí.
Láká psa od nory dál a dál. Proč asi?

*Lajíc skáče hopy, hopy
přes pole a přes příkopy.*

g G
g G

Katka má gumový člun.
Jana má žabu z gumy.
Lékař nosí gumové rukavice.
Rybář nosí gumové boty.
Eva gumou gumuje.

Gagarin	gól	garáž
generál	kůl	vagón

Gusta má nový gumový míč. Hraje s Igorem kopanou.

Olga volá: „Do toho, do toho! Gusto, dej gól!“

f F
f F

Fanouš telefonuje:
„Haló, tady Fanda. Mirku,
šel bys zítra se mnou ven?
Vzal bych s sebou našeho Rafa.“

fičí	telefon	Ferda
fouká	gramofon	Filip

Co je to? Uši nemá, slyší to.
Ústa nemá, mluví to.

Opiš, co se vyrábí:

z gumy: boty, čepice, košile
ze dřeva: stůl, klíč, dveře
z látky: míče, filmy, šaty

Hrášek

Fanouš si koupil sáček hrachu. Chce ho zasít.

„Jé, to je kuliček,“ volá malá Olga.

„To jsou semena hrachu, Olgo. Budu je sít.“

„Proč je budeš sít?“ ptala se Olga.

„Chci mít zelené lusky a dobrý hrášek.

Mnoho kuliček. Máš ráda hrášek?“

Fanouš dal do misky vodu a vatu.

Na vatu položil hrášek. Misku dal na teplé místo k oknu.

„Musíme hrášek každý den trochu kropit,“ povídal Fanouš.

Olga byla u misky každou chvíli. Čekala, co se stane.

Asi za tři dny volala Fanouše:

„Fanouši, Fanouši, každý hrášek má ocásek!“

„To je klíček,“ učil Fanouš Olgu. „Už můžeme semena sázet.“

Vzal kořenáče a semena zasázal.

„Musíme hrášek každý den trochu zalévat.“

„A co bude dál, Fanouši?“

Umíte říci Olze sami, co bude dál?

Či je to práce?

- lékařka
- učitelka
- prodavačka
- kuchařka

Říkej rychle: Petře, máme vepře.
 Třicet tři, třicet tři.
 Řehoř dobře řeže dříví.

lékař učitel prodavač
lékařka učitelka prodavačka

mlékař kuchař pekař
mlékařka kuchařka pekařka

talířky koláčky pekáčky
talíř koláč pekáč

Předpisuje písmena.
Ošetří rozbité koleno.
Váží mouku a máslo na koláčky.
Předpisuje léky pro nemocné.
Ukládá vajíčka do sáčku.
Vaří houbovou polévku.
Váží šunku.
Opravuje sešity.
Vypravuje pohádky, píše na tabuli.
Prodává oříšky a čokoládu.
Váží miminka.
Smaží telecí řízky.

Kdo má svátek?

I moje maminka má svátek.
Půjdu a řeknu jí:
„Ty má drahá mámo,
chci být jako ty
z lásky, z práce, z dobroty.
Ty má milá mámo.“

A nakonec jí dám velkou pusu.
Má mne ráda, mám ji rád.

Maminka si hraje s Olinkou:
á, bé, cé, dě,
kočka přede,
kocour molá,
pes počítá.

čistá studánka

vyšoké duby

zelený mech

čiperná reverka

veliký hřib

seplý kožíšek

červené jahody

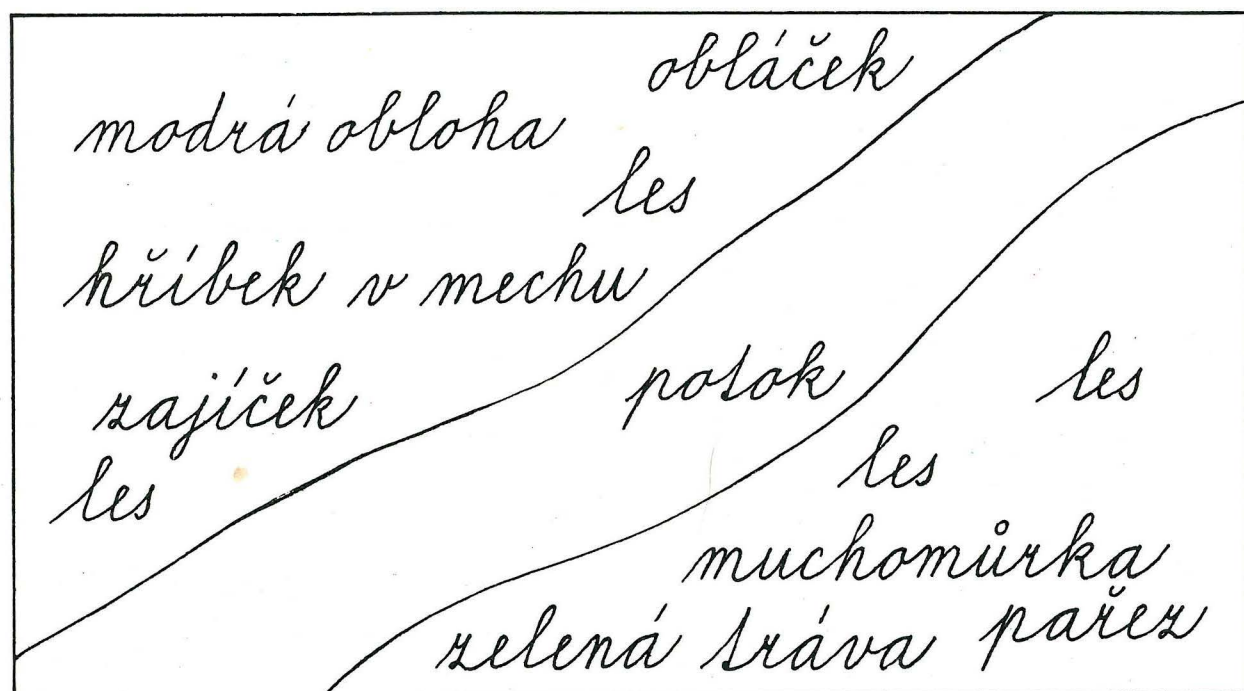
jedlová šiška

lískový oříšek

dobré jádérko

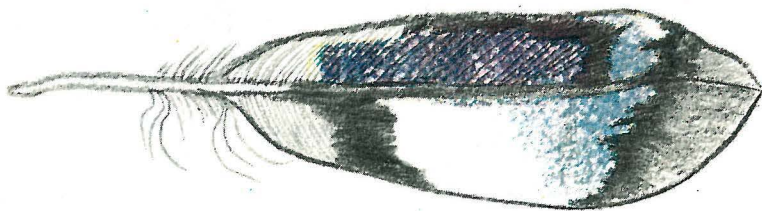
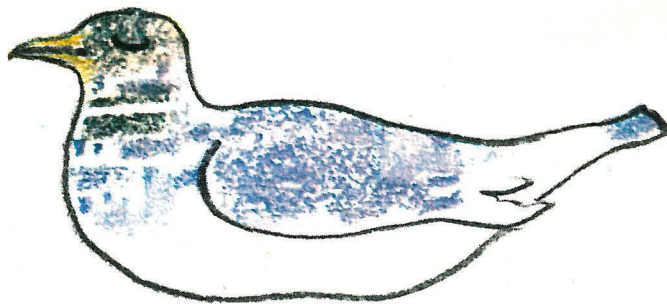

Namaluj obrázek!

Čistota

Proč se mi tak líbíš,
bílá holubičko?
Proto jen, proto jen,
že míváš každý den
tak čisté peříčko.

Proč se mi tak líbíš,
má kočičko hbitá?
Proto jen, proto jen,
že býváš každý den
tak čistá, umytá.

Proč se mi tak líbíš,
malé batolátko?
Proto jen, proto jen,
že býváš každý den
čisté jak poupátko.

V lese

Michal s tetou a Hankou procházeli lesem.

Chvíli šli po cestách, chvíli po mechu. Když došli k pasece, uslyšeli veselé hlasy. To pionýři přijeli na brigádu.

„Co to sázíte?“ ptal se Michal.

Jeden z pionýrů zanotoval:

„Sázím buky mezi jedle,
jeden sem a druhý vedle.

Sázel jsem je včera,
sázím zase dnes.

Budu-li tak pilný zítra,
vysázím tu les.“

Ve vlaku

Michal a Hanka se vraceli domů vlakem. Oba si sedli k oknu.

Bolely je nohy. Ušli takovou dálku.

Na jedné zastávce vešla do vozu žena. Hledala volné místo, ale žádné ve voze nebylo.

Michal ženu chvíli pozoroval. Najednou vyskočil a zavolal:

„Tady je místo. Já mohu stát.“

„Jsi hodný, hochu. Ráda si sednu,“ řekla žena a hezky se na Michala usmála.

Náš branný den

Ivan prožil hezký den. Psal o tom svému kamarádu:

Včera vyšla naše třída na pochod. Vedli nás pionýři.

Cíl byl daleko, až za lesem na louce. Už tam na nás

čekali vojáci. Učili nás skákat a házet míčem na cíl.

Každý z nás musel také přelézat překážky.

Pepík házel ze všech nejlépe. Fanda skákal nejdál.

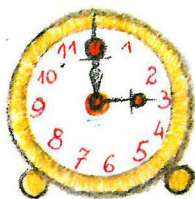
Hanka lezla jako veverka rychle přes překážky.

Já bych také rád jednou vyhrál!

Budu každý den cvičit.

Snad se mi to jednou přece podaří.

Máme doma hodiny,
tak tiky tak tiky tak.
Tikají nám celé dny
tak tiky tak tiky tak.

di

dí

ti

tí

ni

ní

dy

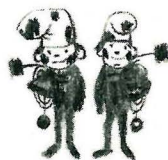
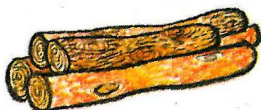
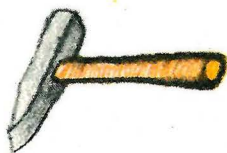
dý

ty

tý

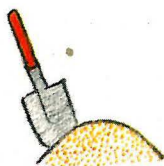
ny

ný

kla . . vo	klá . .
------------	---------

komí . .	komi . . ci
----------	-------------

mo . . čka	lopa . . čka
------------	--------------

ky . . ce	mo . . li
-----------	-----------

veliké továrny

hromada kamení

železná kladiva

tovární budovy

veliké kameny

dlouhé klády

zimní zábava

jarní výlety

sobotní večer

polední sluníčko

loutkové divadlo

lesní zvířata

Od rána do noci

Sluníčko vychází. Je ráno.

Na trávníku je záře a rosa. Ptáci zpívají.

Lidé jdou do práce.

Emil se probudil a rovnýma nohama vyskočil z postele.

Umytý a nasnídaný utíkal do školy.

Sluníčko nám svítí nad hlavou.

Je poledne.

Voní les, louka, pole i sady.

Motýlí poletují, hrají si na honičku nad záhony.

Emil pospíchá do jídelny.

Má veliký hlad.

Sluníčko zapadá. Je večer.

Stíny se prodlužují, pomalu se šerí.

Od rybníka se ozývají žáby.

Emil se venku loučí s kamarády

a vrací se domů. Úkoly má dávno napsané.

Po večeri uslyší pohádku a půjde spát.

Je noc. Všude tma. Ulice je tichá.

Emil už dávno spí. Ze spaní se usmívá.

Asi se mu zdá veselý sen.

Kohoutek a slepička

Slepička našla jahodu a dala půlku kohoutkovi.

Za chvíli našel kohoutek také jahodu.

Protože byl lakomý, dal si celou jahodu do zobáčku

Začal se dusit.

„Slepičko, slepičko! Dej mi vodu, nebo se udusím!“

Slepička honem utíkala ke studánce. Jen se jí peříčka čepýřila.

„Studánko, studánko, dej mi vodu. Kohoutek leží v oboře, nožky má nahoře. Bojím se, bojím, že umře.“

„Dám ti vodu, až přineseš od švadleny šátek.“

Slepička utíkala za švadlenou Aničkou. Jen se jí peříčka čepýřila.

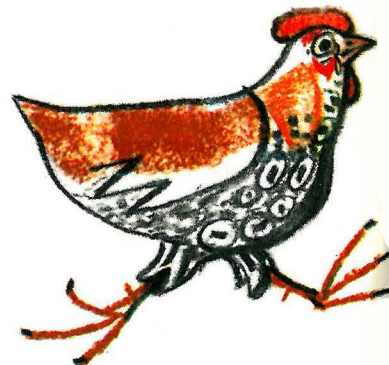

„Aničko, Aničko, dej mi šátek pro studánku.

Studánka mi dá vodu pro kohoutka. Leží tam v oboře, nožky má nahoře. Bojím se, bojím, že umře.“

„Dám ti šátek pro studánku, až mi přineseš botičky od ševce.“

Slepička utíkala za ševcem Matoušem. Jen se jí peříčka čepýřila.

„Matouši, Matouši! Dej mi botičky pro švadlenu Aničku.
Anička dá šátek pro studánku.
Studánka dá vodu pro mého kohoutka. Leží tam v oboře,
má nožky nahoře. Bojím se, bojím, že umře.“

Matoušovi bylo slepičky líto.
Dal botičky Aničce. Anička dala šátek studánce.
Studánka dala vodu slepičce.
Slepička utíkala do obory, jen se jí peříčka čepýřila.
Dala kohoutkovi napít, a tak ho zachránila.

Hody, hody, doprovody,
dejte vejce malovaný.
Nedáte-li malovaný,
dejte jenom bílý.
Slepička vám snese jiný
v komoře v koutku
na zeleném proutku.

Štěně hafá, kotě přede.
Jeden to po druhém nedovede.

de

dě

te

tě

ne

ně

mládě
medvídě

štěně
kotě

jehně
slůně

Děti, umíte to také?

Vezmi žlutou tužku,
namaluj mi hrušku
a pod hrušku talíř.
Sláva, ty jsi malíř!

Maluj přesně podle návodu!

Stojí hnědý domeček. U domečku žlutý stoleček.
Na stolečku vázička. V té vázičce kytička.
Vázička je zelená a kytička červená.

dědečkův milý vnouček
malé děcko v kočárku
gumová panenka pro Nadětku

několik hliněných kuliček
malé chundelaté štěně
děti na zahradě

Jak dědeček učil děti malovat vajíčka

Dědeček uvařil vajíčka a osušil je. Štěpánovi dal tenkou svíčku. Pro Laděнку připravil štětec a barvy.

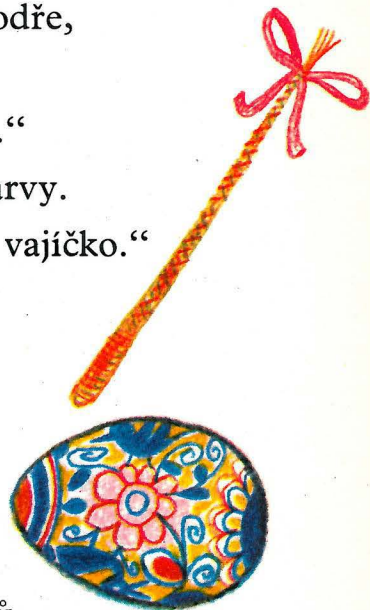
Děti se daly do práce. Laděna omalovala vajíčka žlutě, modře, červeně a zeleně. Štěpán kreslil a kreslil tou svou svíčkou.

„Ty máš divné vajíčko, Štěpáne. Kreslíš, a nic není vidět.“

„Počkej, však uvidíš.“ A dědeček dal vajíčko do modré barvy.

Za chvíli Štěpán zvolal: „Dědo, Laděno, podívejte, moje vajíčko.“ Bylo modré a na něm tři bílé sněženky. To byla krása!

Laděna se nestačila divit, kde se tam vzaly.

Jak babička pletla pomlázku pro děti

U potoka roste proutí. Babička si nařezala několik proutků. Posadila se na lavici a pletla z nich pomlázku. K tomu říkala říkačku:

Pletu, pletu pomlázku
bez nití a provázku.
Až pomlázku upletu,
zavolám si na tetu,
teta pošle strejce,
aby přines vejce.

Až ty vejce přinese,
teta košem zatřeše,
dá mi vejce červený,
dá mi vejce zelený,
dá mi vejce modrý,
každý bude dobrý.

Říkačka se říkala a pomlázka se pletla. Proutky se babičce v rukách jen míhaly, tichoučce šustily a voněly, tolik voněly.

Krejčí Paleček

Byl jeden krejčí. Byl maličký jako paleček.

A Paleček mu také říkali.

Jednou se vydal do Kocourkova. Tam takového krejčího hledali.

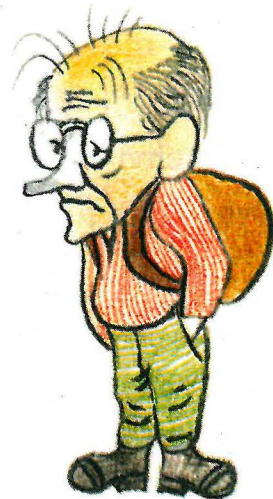
Na cestě potkal raka.

„Kam jdeš, Palečku?“ ptal se rak.

„Hledám práci. Chci šít lidem šaty.“

„Půjdu s tebou. Mám nůžky, jaké nikdo neviděl.“

„Tak dobře. Bude nás víc, práce se nám lépe podaří.“

Paleček a rak šli dál. Potkali ježka.

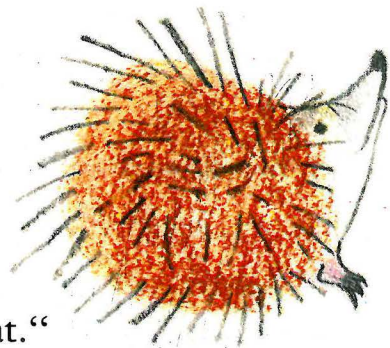
„Kam jdeš, Palečku?“ ptal se ježek.

„Hledám práci. Chci šít lidem šaty. Rak má nůžky.

Pomůže mi.“

„Půjdu s vámi. Nesu ranec jehel. Budu vám pomáhat.“

„Tak dobře. Bude nás víc. Práce se nám lépe podaří.“

Paleček, rak a ježek šli dál.

Na listě u cesty seděl pavouček. Zavolal:

„Kam jdeš, Palečku?“

„Hledám práci. Chci šít lidem šaty. Rak a ježek mi budou pomáhat.“
 „Půjdu s vámi. Umím dělat tenoučké nitě. Pomohu vám.“
 „Tak dobře, bude nás víc. Práce se nám lépe podaří.“

Paleček, rak, ježek a pavouček šli dál. Konečně došli k bráně Kocourkova.

Tam je slavně uvítali. Uvedli je do veliké síně a začali nosit látky.

Za chvíli nebylo Palečka ani vidět.

Seděl v koutě a šil a šil. Rak mu podával nůžky, ježek jehly a pavouček nitě.

Šili a šili. Mnoho šatů ušili, ale látky neubývalo.

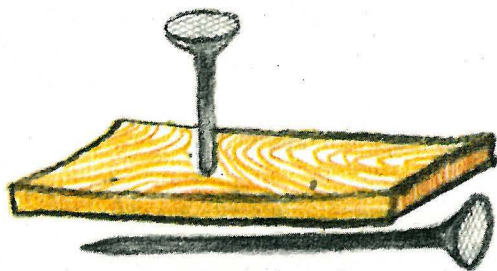
Možná, že tam šijí ještě dnes.

Až půjdete kolem Kocourkova, podívejte se tam.

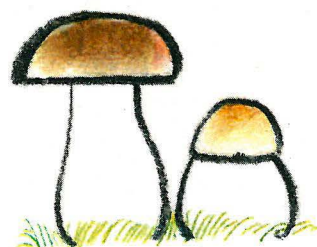
stan	kraj	hlad	psal
Standa	krajka	hladký	napsal
kloučku!	svíčka	sladký	vybral
proutky	hruška	slavný	poslal
krejčí	chvilka	krátký	potkal

Vylétl panáček, „Bzum a bzum“ hovoří.
Sedl si na kvítek, nožky tam zaboří.

Aby vlezl, do hlavy ho bili.
Aby vylezl, za hlavu ho táhli.

Sedl si do mechu na kraji lesíčku,
protáhl nožičku, vykoul trošičku
a už byl v košíčku.

Říkej s námi:

*Paci, paci, pacičky,
máma koupí botičky
a tatínek pásek
za myši ocásek.*

Kdo dupe za dveřmi?

Petr a Karlík jezdili s rodiči do chaty.

Jednou večer zůstali v chatě sami. Leželi v postýlkách.

Byla už tma.

Petr řekl: „Já se vůbec nebojím.“

„Já se taky vůbec nebojím,“ broukl potichu Karlík.

„My se zlodějů vůbec nebojíme,“ řekl zase Petr.

„A loupežníků taky ne. Ani tygra bych se nebál,“ křikl Karlík.

Vtom slyšeli, že po verandě někdo dupe a funí.

Karlík byl v tu chvíli u Petra v posteli. Leželi, ani nedutali.

Karlík se třásl a tulil se k Petrovi.

„Nedýchej,“ napomínal Petr Karlíka.

„Já nedýchám,“ plačtivě řekl Karlík.

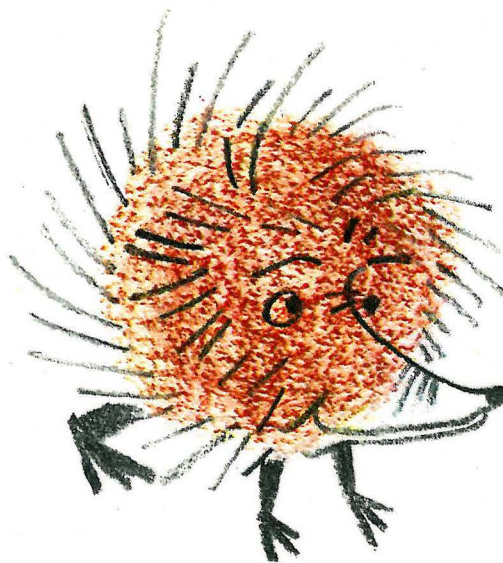
A z verandy se stále ozývalo: dupy, dup, puf, puf.

Pak se vrátil tatínek s maminkou. To se dětem ulevilo.

„Někdo se na nás dobýval, dupal a funěl. To byla hrůza.“

Tatínek vyhlédl ven a zasmál se. V koutku verandy leželo pichlavé klubíčko.

Víte, kdo kluky polekal?

Dana volá do oken:

„Poběž, Věrko, poběž ven!“

be	bě	pe	pě	ve	vě
----	----	----	----	----	----

běhá

pěšina

věneček

běží

pět

větve

Bětuška

poupě

květy

holoubě

pěnkava

světlo

bělásek

pěkně

dřevěný

Je to tak? Napiš bez chyby: Holub má poupě. Listy růže jsou červené.
Růže má holoubě. Květy růže jsou zelené.

Slož věty, jak patří za sebou. Najednou se Květa lekla.
Obě dvě honem utíkaly domů.
„Bělo, máš už úkol?“
Květa a Běla běhaly celé odpoledne venku.

*Běží liška k Táboru,
nese pytel zásvoru.
Běž, zajíčku, běž za ní,
pober ji so koření.*

Jaro je tady

Ještě nedávno se bělal pod mezí záhonek sněhu.
Dnes už se tam zelená travička. Sluníčko víc hřeje.
Děti spěchají do školy.

„Já už jsem slyšel špačka,“ hlásí Martin.

A Davídek vypráví:

„U nás na dvoře se včera prali vrabci. O peříčko se bili.
Stavějí si hnízdo.“

Věruška poslouchá a dívá se kolem sebe.

A tu najednou vidí v zelené trávě bílou hvězdičku.

To se v trávě bělá chudobka. A tam je druhá a třetí.

Už kvetou! To je jich!

Věruška chodí od jedné chudobky ke druhé. Něžně je hladí
po bílých hlavičkách. Každé povídá:

„Už ses vyspala? Tak tě pěkně vítám!“

Ptáci zpívají. V trávníku kvetou chudobky. Jaro je tady.

Je večer.

Nad městem vychází měsíc.

mě

me

země

měl

o mámě

měsíc

měla

k jámě

město

měří

v krámě

náměstí

měříme

na slámě

Která slova patří do těchto vět?

Najdi je a označ stejnou barvou.

— Silnice vede

— Myška běhá

— Lidé bydlí

— Dědeček zasadil řepu

— Raketa letí

— Květuška běží

k mámě.

do města.

na Měsíc.

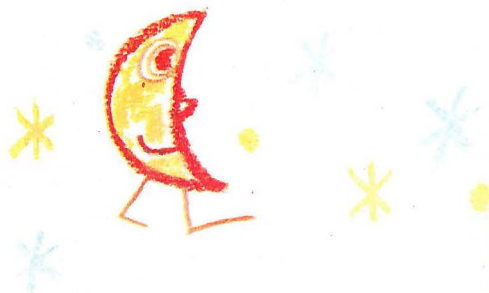
ve slámě.

v domě.

do země.

Najdi větu, kterou začíná pohádka. Opiš ji.

*Večer vychází,
ráno zachází,
celou noc se prochází.*

Děti jdou městem

Chodím rád tatínkovi naproti k veliké továrně.

Pracuje tam mnoho dělníků. Vyrábějí traktory. Posílají je do celého světa. Náš tatínek zkouší motory. Vídám ho, jak jede do zkušebny. Čekávám na něho u brány.

Vracíme se domů městem. Cestou vidíme mnoho zajímavých věcí. Nejraději mám křižovatku. Dívám se, jak auta poslouchají semafor. Nám ukazuje cestu zelený panáček. Když vyskočí červený, musím stát.

Věrka se nejraději prochází po náměstí. Je tam mnoho obchodů. Ráda si prohlíží panenky, kočárky a knížky.

Dušanovi se líbí náměstí večer. Chodívá tam s dědečkem. Všude kolem září barevné nápisy. Nahoře na náměstí svítí značka jako veliké M. Je to vchod k podzemní dráze. Říká se jí metro. Tatínek jezdí metrem do práce. Je tam brzy. Metro jezdí rychle.

Ťuk, kuličko, na kuličku!
 Líbí se ti na sluníčku?
 Běž, kuličko — ťuk,
 ať vyhraje kluk!

ď	ť	ň
Láďa	Vrátá	Táňa
lodka	sítka	sáňky
Hod!	Chyt!	Hoň!
ďobá	ťuká	mňouká
háďata	koťátka	laň

Srovnej přeházené věty, jak patří za sebou:

Jednou ráno nemohl Vláška koťátko najít.

Volal: „Ťapko, zamňoukej, kde jsi?“

Říká mu Ťapka.

Když se obouval, našel kotě, jak spí v botě.

Hledal kotě v síňce i na dvoře.

Vláška má malé koťátko.

Kdo žije v lese? Opíš!

*kůň, jelen, laň, koťátko,
 štěňátko, liška, daseň,
 sova, medvěd, jeheňátko*

Oheň

Láďův dědeček seděl před domem a kouřil dýmku.

„Dědečku, půjdeme už dát seno králíkům?“ ptal se Láďa.

„Hned, hned, jen co uhasím dýmku. Do seníku se nikdy nesmí jít s ohněm. Na oheň musíme dávat dobrý pozor. Může to být zlý nepřítel. Zítra ti ukážu, co zničila jediná zápalka.“

Druhý den vedl dědeček Láďu do lesa.

Bořili se do mechu jako do peřinky. Les voněl, ptáci zpívali.

Vyplašili veverku. Hop, skočila na kmen jedle. Chlupatý ocásek se jen míhal.

Najednou les končil. Před nimi ležela podivná paseka.

Všude kolem stály ohořelé kmeny. Bylo tu ticho. Ani hlásek se neozval.

„Tady je smutno, dědečku.“

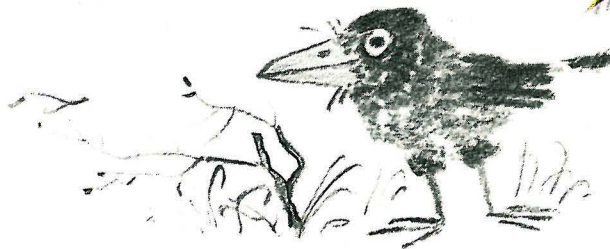
„Vidíš, to způsobil oheň.“

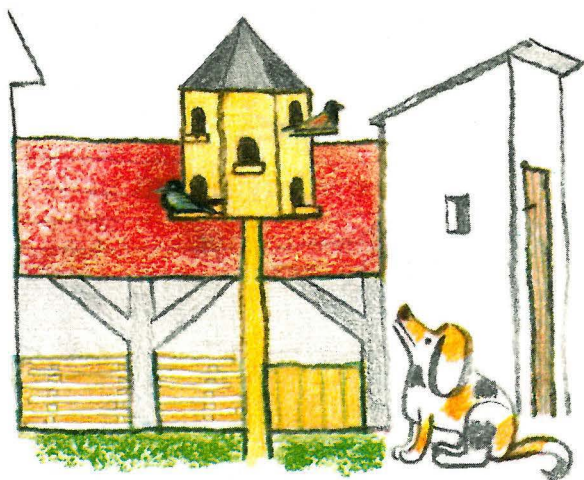
Šli dál a dědeček ukázal na velkou tabuli. Láďa četl:

Tento les zapálil

neukázněný člověk.

Odhodil hořící zápalku.

Pes vrčí: vr, vr, vr.

Holub vrká: vrkú, vrkú, vrkú.

cukr	metr	hadr
krčí	trká	drží

Petr	kufr
trny	frčí

mlčí	vrtá	vlna
mluví	vrata	vleče

Večerní mlha padá do údolí.

Srna zmizela v mlze.

Auto vjelo do mlhy.

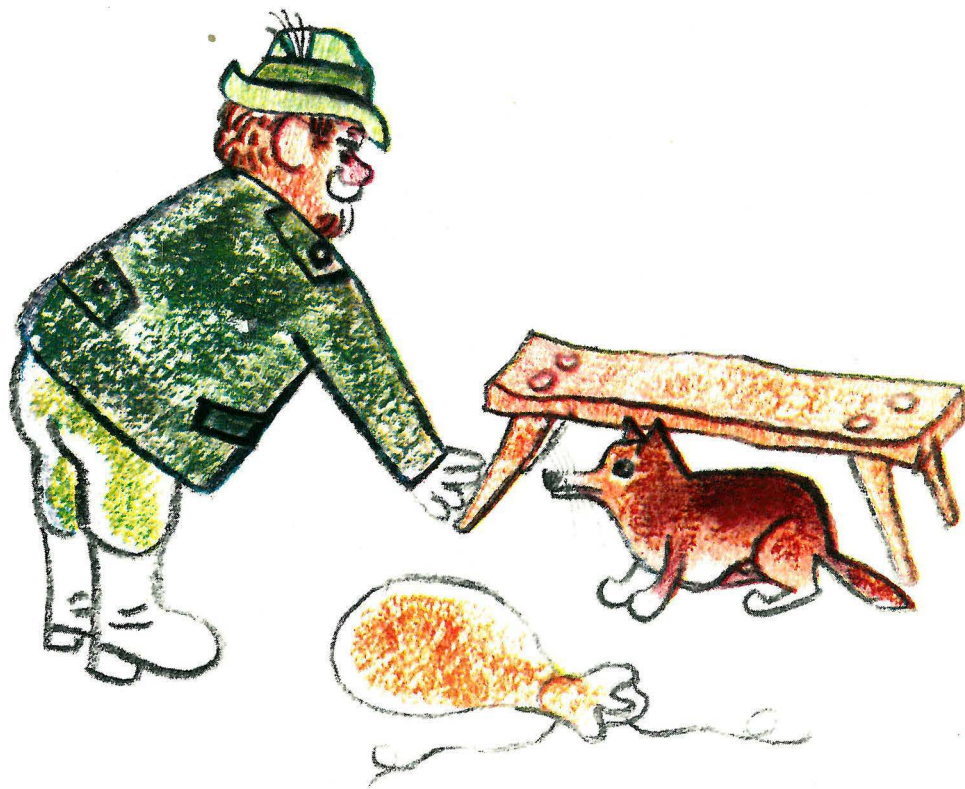
I nad řekou se válí mlha.

*Přiletěla vrána,
sedla do srní.
Přiletěla druhá,
sedla vedle ní.*

Vlček

Lovec našel v lese malé vlčí mládě.
Přinesl je v pytli domů. Rozvázal pytel a čekal.
Vlček opatrně natáhl krček a bojácně vyhlédl ven.
Zrzavý kocour se naježil. I starý pes Brok začal zle vrčet.
Vlček se vyděsil. Vyskočil z pytle ven a rovnou pod lavici!
Celý se třásl a krčil se tam v koutku.
Lovec odvedl kocoura a psa ven. Dveře zůstaly otevřené.
V komoře bylo ticho. Vlček vylezl, natáhl krček a zavětril.
Plížil se pomalu ke dveřím. Ucítil vůni lesa.
Najednou se ničeho nebál a vyrazil prudce ven.
Byl zase na svobodě.

Traktor frk frk na silnici
spěchá frk frk k oranici.
Bude frk frk orati
bez koně a opratí.

drn	vlk	trn	krk
drak	vlak	trám	krok

Říkej rychle: Chrč — frč — drž — vrč,
krč — trč — mruč — mlč.

Najdi k otázce odpověď:

Je v každé pohádce vlk zlý?	Někdy ráno, někdy večer.
Kdy si myješ krk?	V zahradě na růži.
Kde se píchl Jirka o trn?	V zahradě v košíku.
Kde nechal dědeček srp?	Někdy je zlý, někdy hloupý.

Já mám v levé noze
 sln a sln a slnaveček,
 já mám v levé noze
 sln a sln a sln.

Jak šlo šídlo do lesa

Šlo šídlo do lesa na houby. Potkalo kohouta Kokrháče.

„Šídlo, kam jdeš?“

„Jdu do lesa na houby.“

„Půjdu s tebou. Bude nás víc. Nebudeme se bát vlka nic.“

A šli. Potkali kačera Chocholáče.

„Kokrho, kam jdete?“

„Jdeme do lesa na houby.“

„Půjdu s vámi. Bude nás víc. Nebudeme se bát vlka nic.“

A šli dále. V lese našli opuštěnou chaloupku.

„To je pěkná chaloupka. Tady přenocujeme,“ řeklo šídlo.

Kohout Kokrháč vyletěl na bidlo. Kačer Chocholáč se schoval pod lavici.

Šídlo se zapíchlo pod práh.

V noci vrazil do chaloupky vlk.

„Všechny vás sežeru,“ zařval na ně.

Ale kohout se nelekl a zakokrhál: „Všichni ho bijte!“

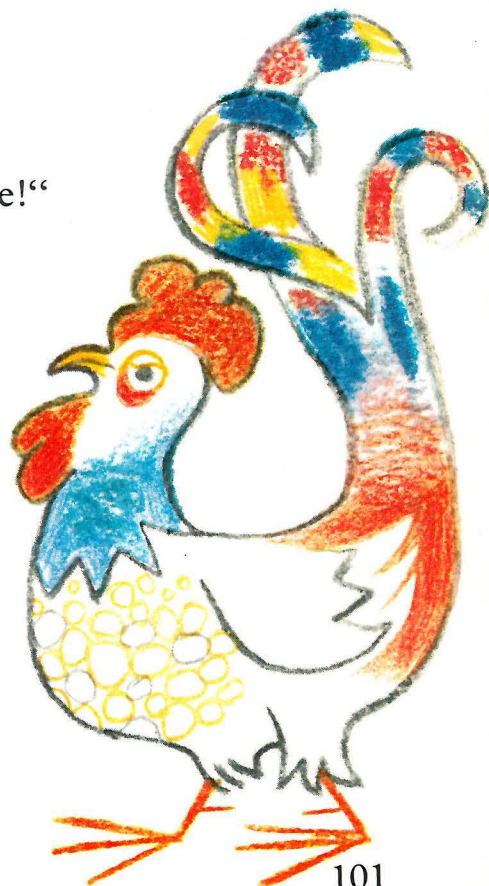
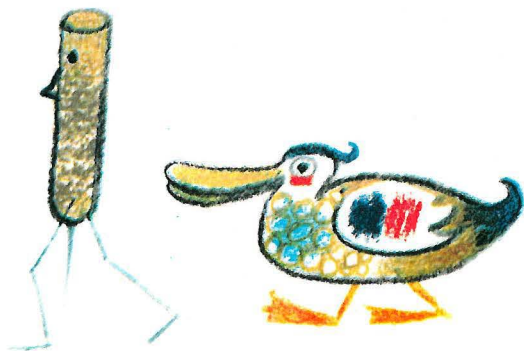
Kačer křičel: „Šak tak, šak tak, šak tak!“

Šídlo vyskočilo a pích! vlka do boku, pích, pích!

Vlk se hrozně polekal a utekl.

Ráno šídlo a jeho kamarádi vyšli do lesa.

Nasbírali plný košík hub a vrátili se vesele domů.

Májová písnička

Soudružka učitelka řekla: „Naučíme se novou písničku.
Zazpíváme si ji, až bude První máj.“

Ze začátku písničku kazili. Pak ji zpívali líp. Nakonec
ji uměli docela dobře. A potom dostal každý praporek.
„Až naší ulicí půjde májový průvod, budeme mávat.“

Jednou ráno začal ten svátek. Na každém okně se třepetaly praporky.
Na domech visely veliké prapory. Ulicí šel májový průvod.
Děti zpívaly svou písničku:

Hraj, muziko, hraj, máme První máj.
Máme První máj, hraj, muziko, hraj.

Já zamávám praporkem, bříza větvíčkou.
Přivítáme První máj jarní písničkou.

Hraj, muziko, hraj, máme První máj.

*První máj - Svátek práce.
Ať žije první máj!
Mír všem lidem na světě.*

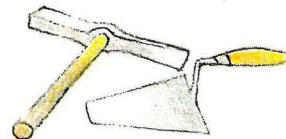
Český máj

V květech leží česká zem,
slunce v tvář jí svítí,
řeky písňě zpívají,
z lučin voní kvítí.

Roje včelek létají
k třešním na zahrádce.
Ze všech měst a úlů zní
slavná píseň práce.

Kde pracují naši tatínkové a maminky?

Vráta: Můj tatínek je zedník. Má kladívko a zednickou lžici.
Bere do ruky jednu cihlu za druhou.
Na každou hodí maltu a tou je lepí na zeď.
Kladívkem na cihlu ťuká. Dává cihlu vedle cihly
a zeď roste. Stavěl i naši školu.

Janička: Moje maminka je malířka. Má barvy, štětce
a barevné křídly. Nejraději maluje obrázky pro děti.
Včera namalovala naši Micku s koťaty.

Víš, kde pracuje tvůj tatínek a maminka?
Vypravuj o jejich práci jako Vráta a Janička.

Honzík: Můj bratr už také pracuje. Je traktoristou. Má
úplně nový zelený traktor. Každý den ho čistí.
Jezdí na pole. Včera oral celý den. Až do tmy
jsem slyšel, jak jeho motor vrčí.

Máňa: Náš Zdeněk je voják. Hlídá hranice.
Vojáci nás chrání, nepřítelé se nebojí. Jsou stateční.

Víš, co dělá horník, zámečnick, inženýr, lékař, kovář, školnice,
montér, řidič, pilot, herec, učitelka, kadeřnice,
švadlena, úřednice, krmička, dlaždič?

Dobrá rada

Jednou poslali Kubu pro kládu. Kuba přišel do lesa.

Uviděl kládu a řekl: „Já tu kládu neunesu.“ Sedl si na kládu a seděl.

Kuba dlouho nešel. A tak poslali do lesa Matěje.

Matěj přišel do lesa. Kuba seděl na kládě a volal:

„Já tu kládu neunesu.“

„To já ji taky neunesu,“ řekl Matěj. Posadil se vedle Kuby.

Seděli a naříkali: „Ach! Achich! Ach!“

Když Matěj dlouho nešel, poslali pro kládu Honzu.

Honza přišel do lesa. Kuba a Matěj seděli na kládě a naříkali.

„Copak naříkáte?“ ptal se Honza.

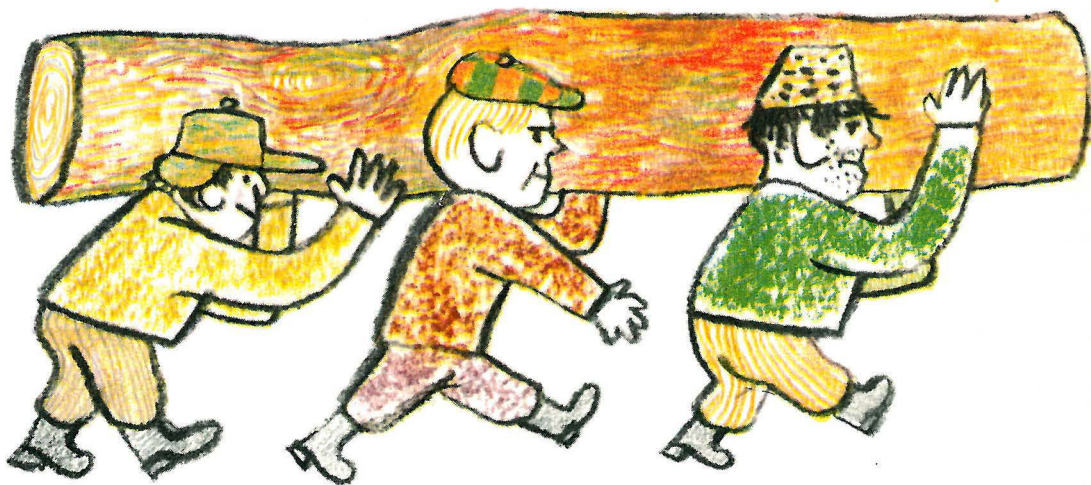
„Já tu kládu neunesu,“ řekl Kuba.

„Já ji taky neunesu,“ volal i Matěj.

Honza povídal: „Tak to uděláme jinak. Kuba ponese kládu za jeden konec. Matěj za druhý konec. A já ji ponesu mezi vámi.“

Hej rup! Už mají kládu na ramenou.

Tak donesli kládu do vsi.

Fazole

Děti si zasázely na záhoně u plotu fazole. Když bylo sucho, chodily je zalévat. Čekaly a čekaly, až fazole vyklíčí.

Ale dlouho nikde nic neviděly. Až jednou!

Frantík nesl vodu. Šel také zalévat. Na záhonu uviděl malý kopeček. Jeden, dva, tři, deset, dvacet kopečků. Dál už nepočítal. Zapomněl na zalévání a běžel k dětem.

„Už nám klíčí fazole. Je jich plný záhonek.“

Než by napočítal do pěti, byly děti u záhonu. Každý hledal svou fazoli. Máňa zatleskala:

„Podívejte se, moje fazole je už vidět.“

„Musíme k fazolím zarazit tyčky. Fazole se kolem tyčky otočí.“

„Také je musíme okopávat a vytrhávat plevel.“

„A zalévat je musíme ještě víc,“ povídal Pepíček. „Porostou a krásně pokvetou.“

„Já se nejvíc těším, až budou mít lusky.“

„Jaké asi fazole v těch luskách budou,“ přemýšlela Kateřinka.

„Budou bílé, hnědé, nebo kropenaté?“

Dopis od Aljoši

Jirka přišel na schůzku pionýrů. V ruce držel dopis.

„Podívejte se, co nesu. Psal mi Aljoša z Kyjeva.

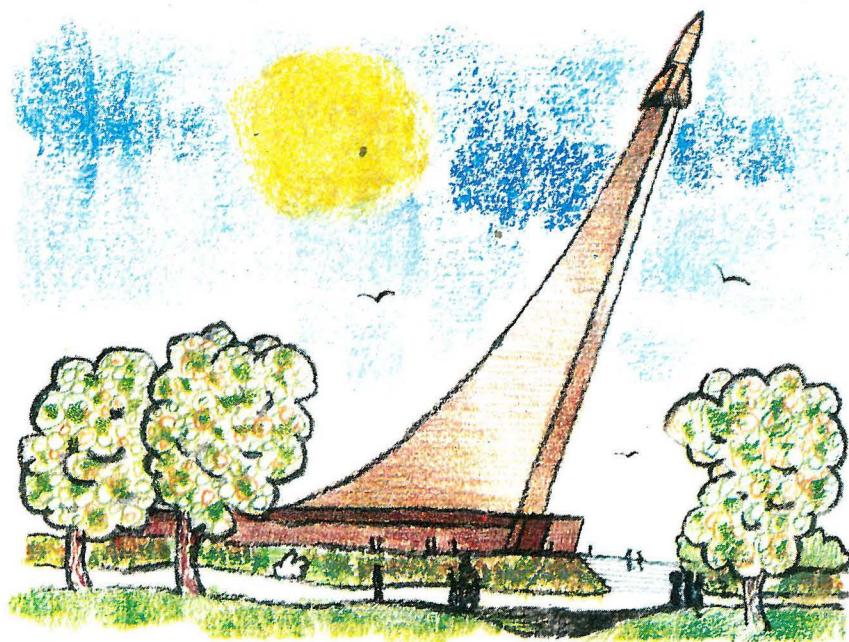
Posílá nám obrázky kosmonautů.“

„Ukaž! Tady je Gagarin.“

„Můj táta vyprávěl, že Gagarin první obletěl zeměkouli.“

„Můj dědeček říkal, že ta kosmická loď se jmenovala Vostok.“

„A víte, že Gagarin byl také v Praze? Můj táta ho viděl.“

Památník
dobyvatelům kosmu
MOSKVA
SSSR

*Dopis ještě podepsali:
Leňa, Foma, Gríša, Ivan a Šura*

Nikolka

Byl květen 1945, konec války. Ale v Praze se ještě bojovalo.
Praha volala o pomoc.

Dnem i nocí k nám spěchali stateční vojáci Rudé armády.
Přijeli včas a Prahu zachránili.

Lidé ověnčili vojáky květinami. Najednou se jeden z nich
sklonil a vysadil Jendu k sobě na tank. Jmenoval se Nikolaj.

Jenda s ním jezdil mnoho dní. Byli stále spolu.

Nikolaj je veliký. Je silný. Je statečný a stále se na Jendu usmívá.

Večer Nikolaj zpíval o své velké zemi. O řekách, o mamince.

Jenda ho měl rád.

V těch krásných dnech se Jendovi narodil bratříček.

Dlouho se doma radili, jak se bude jmenovat. Toník? Karel?

Pepa?

„Ne, ne. Budeme mu říkat Nikolaj,“ prosil Jenda.

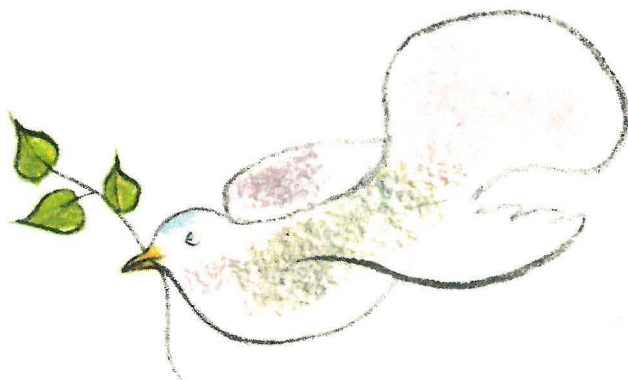
Usmál se tatínek, maminka i babička.

„Ať je to tedy Nikolka. Na památku, že nás osvobodili.“

Píseň míru

Leť, naše holubičko bílá,
a potěš všechny domovy,
aby tvá křídla všude byla
jak kvetoucí den májový.

Ať jasné slunce lidem plane
bez hrůzy válek, pohromy —
a děti v zemi milované
dál hrát si budou pod stromy.

Přichází milý host,
pohádek nese dost
všem dětem pro radost.

Znáš pohádky?
Sedm havranů
Hrnečku, vař! Hrnečku, dost!
Maruška a dvanáct měsíců

Slož věty: V Praze je
Na talíři leží
Z křoví vyletěl
Liška má
V důlku je
Pod keřem leží

mladý vylekaný drozd.
šest barevných kuliček.
rezavý huňatý chvost.
velký zvadlý list.
dlouhá rybí kost.
starý kamenný most.

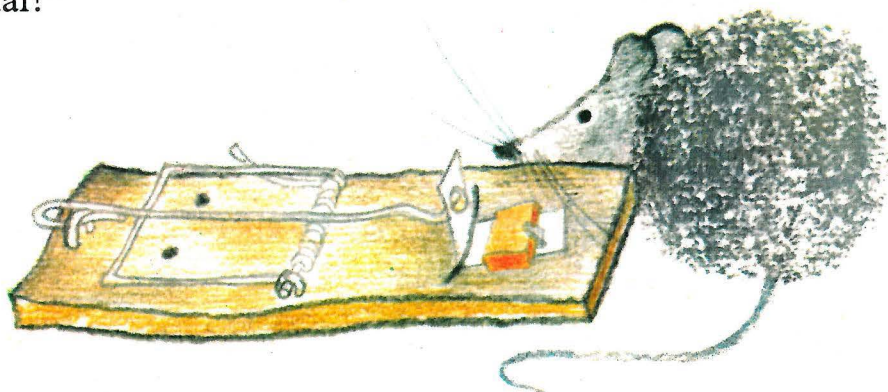
*Eva zná hádanku o roku,
měsících, týdnech a dnech.
Stojí, stojí dub.
Na som dubu dvanáct větví.
Na každé větví čtyři hnízda.
V každém hnízdě sedm pláčů.*

Vlídlná past

Byla prý jedna vlídlná past.
Sýr do ní kdosi dal,
ale když myška přišla krást,
past nezvala ji dál.

„Nechod sem,“ řekla myšce past.
„Sklapla bych. Uteč. Jdi se pást,
trávy je venku dost.
Nauč se třeba třešně krást,
tak jako kos a drozd.
Anebo už buď hodná myš,
chrupej i suchý list,
až řeknou ti: „Jen špenát smíš,“
pěkně ho začni jíst.“

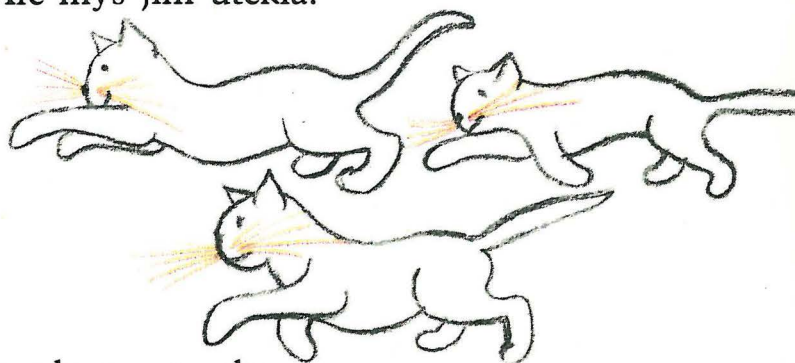
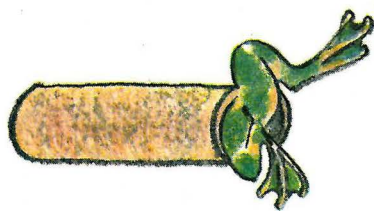
Ne ne, myš ví, že sýr je slast.
Kdo sýra by se vzdal?
A běží najít někde past,
co řekne: „Račte dál!“

Tři kočky

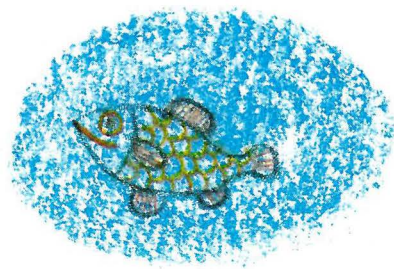
Byly tři kočky: černá, šedivá a bílá. Uviděly myš.
Začaly ji honit. Myška hup — do hrnce mouky.
Tři kočky dup — za myší. Ale myš jim utekla.

Tři kočky celé bílé vyskočily z hrnce mouky.
Na dvoře potkaly žábu. Žába šup — do staré roury.
Tři kočky celé bílé začaly žábu honit. Ale žába utekla.

Tři kočky celé černé vylezly ze staré roury.
V rybníce viděly rybu. Skočily za ní do vody.
Ale ryba uplavala.

Tři kočky celé mokré se vracely smutně domů.

Sluníčko je usušilo.

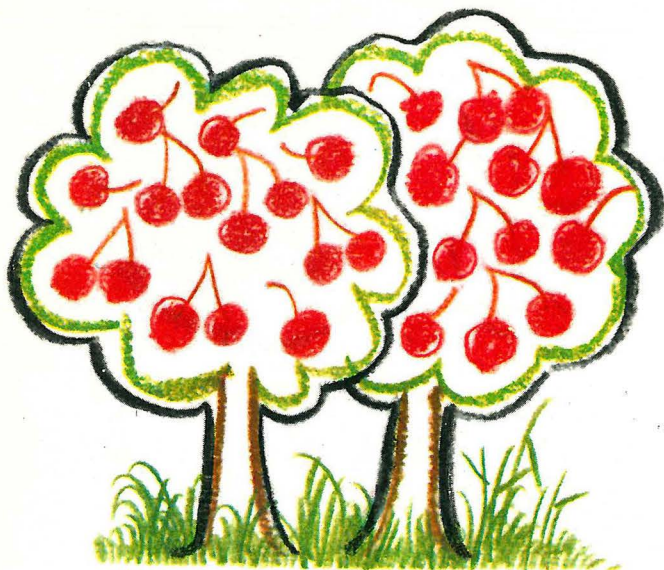
Když přišly domů, byly zase takové jako dřív:

jedna černá, druhá šedivá a třetí bílá.

„Kočko, kočko kočkatá,
kde máš svoje koťata?“
Drápky pyšně tasila
a pak zhurta pravila:
„To vám říkat nebudu!“
a šla krmit na půdu.
„Kočko, kočko kočkatá,
co jedla tvá koťata?“
„Měla myšku na zeli
a teď leží v posteli.“

Naše kočka je celá černá. Má jemný kožíšek,
veliké zelené oči a dlouhé vousky. Ty oči jí ve tmě svítí.
Umí dobře chytat myši. A také ráda mlíčko.
Když má hlad, mňouká. Když ji hladím, přede.
Má měkoučké tlapičky, ale běda, když vytáhne drápky.

Pod strání byla holá alej.
 Teď volá: „Dešti, tak mě zalej!
 A ty mi, větre, větve nelam!
 Už zelenám se . . . Nejdřív zbělám.
 Pak červenat se začnu spěšně,
 však bude červen. Dám vám třešně.“

strom	střecha	vzpomínal
stroj	stříbro	vstoupil
strach	skřivánek	vzbudil

Umiš hádat? Napiš odpověď jedním slovem. Obrázek ti pomůže.

*Jaká liška kvele na louce?
 Který vánek krásně zpívá?
 Které líčko se lehce rozbije?
 Který výček dává čokoládu?
 Který párek nejvíce baví děti?*

Lesní školka

Stromky také školku mají,
 sedí v řadě, nešeptají,
 do sousedů nestrkají.

V třešňové aleji

Bylo teplé květnové ráno. Jana se vzbudila. Protáhla se v postýlce. Rychle vstala a šla k oknu.

„Tomáši, vstávej! V naší aleji sněží.“

Tomáš vyskočil jako střela a už byl u okna.

„Kdepak, to není sníh. To ze stromů opadávají květy.“

Do školy šly děti třešňovou alejí. Všude na zemi bylo bílo.

Byly to bílé lupínky květů.

Děti se podívaly do koruny stromů. Místo květů uviděly jen malinké zelené kuličky. Až dozrají, budou červené.

To bude dobrota.

Srna nebo skvrna?

Náš Kudrna
běží z Brna,
před ním skáče
hnědá skvrna,
velká jako
malá srna.

Je to skvrna
nebo srna?
Poví nám to Kudrna,
až se vrátí do Brna.

Hrajte si s námi

Umíš doplnit slova?

Posílám ti, draku,
psaníčko až k . . .
Vidiš, co je dole?
Traktor oře . . .

Zahrajte si na stříbrné rybičky!
Nejdříve si vyberte vodníka.

Stojí javor u potoka,
říkají mu klíč,
na koho to slovo padne,
ten musí jít pryč.

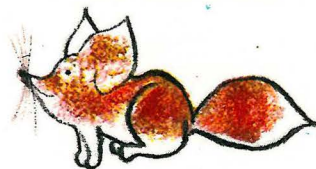
Potom rybičky volají na vodníka:

A vodník rybičky chytá . . .

Když mě chytíš, vodníku,
dám ti pytel hřebíků,
postavíš si z prken loď,
pojd' si pro mne, honem pojd'.

Pro chytré hlavy

Co je to? Petr + klíč =
 kolo + toč =
 Jaromír — jaro =

Doplň!

Lilný jako...

Tvrdohlavý jako...

Rychlý jako...

Čiperný jako...

Chytrý jako...

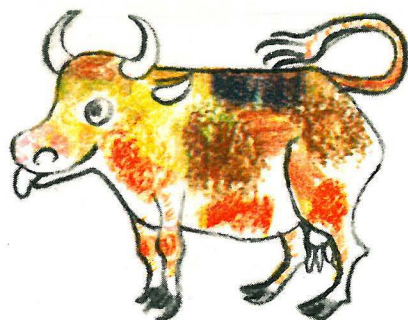

Nabroušená pila je
 Kůrka starého chleba je
 Mamince dám k svátku pěkný
 Mládě psa se jmenuje
 V každé třešni je
 Přivezli uhlí. Máme plný
 Holčička se jmenuje Z . e . a
 Nejhorší známka ve škole je
 Z rozbité láhve zbyl jen
 Chlapec na píšťalu

.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.

Zvířata ve dvorech

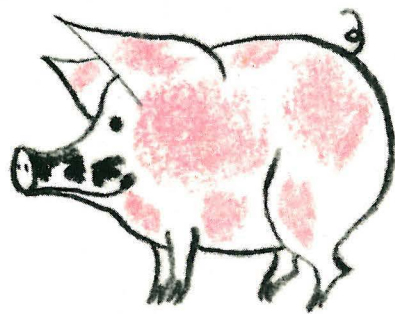
Kráva je velmi užitečné domácí zvíře.
Dává nám mléko. Dělá se z něho
máslo, tvaroh a sýry.

Kůň pomáhá člověku při práci. Nosí jezdce
a tahá povozy s nákladem.

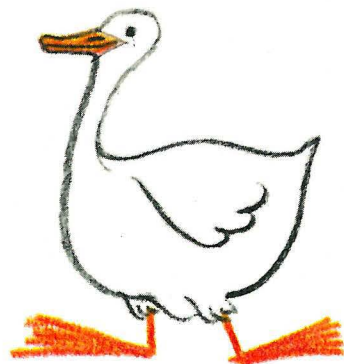
Prase chováme pro dobré maso a sádlo.
O vepřových hodech si pochutnáme
na jitrnicích, jelítkách a ovaru.

Koza má ráda mladé lupení. Je mlsná.
Dává nám mléko.

Husa je pták, ale těžko létá.
Dává nám jemné bílé peří do perin
a dobré maso.

O všechna tato zvířata pečují zemědělci v JZD.

Zvířata v lese

Ježek ve dne spí
a v noci chodí na lov.
Chytá hmyz, žáby, slimáky
a hady. Ani zmije se nebojí.
Je užitečný.

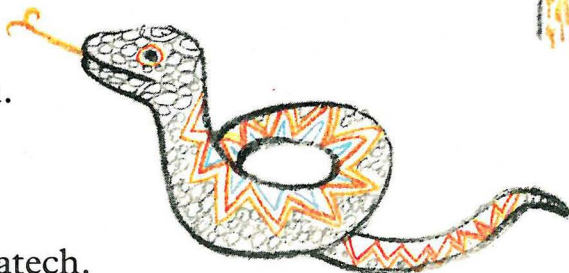
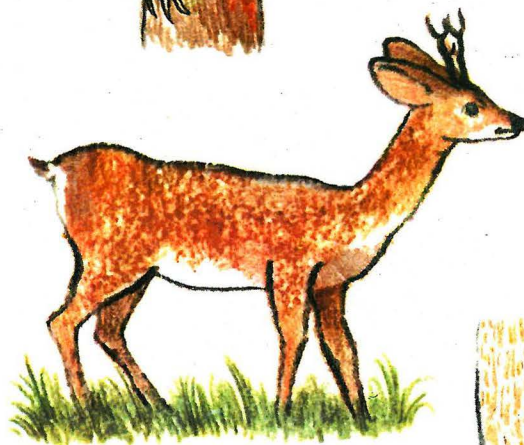
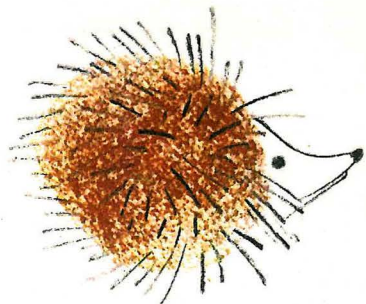
Veverka skáče ze stromu
na strom. Má ráda oříšky,
sbírá žaludy a jádérka
ze šišek.

Srnc zije v lese. Na hlavě
má parůžky. K večeru nebo
časně ráno se pase
na paloučku u lesa.

Datel šplhá po stromech.
Klepe zobákem na kmen.
Hledá pod kůrou hmyz.

Zmije je jedovatý had.
Dejte si na ni pozor!
Ráda se vyhřívá na sluníčku.

Vypravuj ještě o jiných zvířatech.

Čtyři přání

Míťa sáňkoval na kopci. Bruslil na zamrzlé řece. Přiběhl domů celý červený a rozdováděný a volal na tatínka:

„Táto, v zimě je venku tak hezky! Kdyby tak byla pořád jenom zima!“

„Napiš tohle přání do mého zápisníku,“ řekl tatínek. Míťa to napsal.

Najednou tu bylo jaro. Míťa běhal na zelené louce za barevnými motýly. Natrhal si plno květů. Přiběhl k tatínkovi a povídá:

„To jaro je tak krásné. Chtěl bych, aby bylo pořád jenom jaro.“

Tatínek zase vytáhl zápisník a řekl Mítovi, aby své přání zapsal.

Přišlo léto. Míťa odjel s tatínkem na sena. Měl od rána až do večera o zábavu postaráno. Chytil ryby. Sbíral jahody. Skotačil ve vonících seně. A večer řekl tatínkovi:

„To jsem se měl dnes pěkně. Chtěl bych, aby bylo celý rok jen léto.“

Také toto přání se octlo v kově zápisníku.

Byl podzim. V sadě se sklízelo ovoce — červená jablka a žluté hrušky. Míťa byl nadšením bez sebe a řekl tatínkovi:

„Podzim je přece nejlepší z celého roku. Chtěl bych,
aby byl pořád jen podzim.“

Tatínek se usmíval. Pak vyndal z kapsy zápisník. Ukázal
Mítovi, že tohle říkal i o jaru, o zimě a o létu.

Věrní přátelé

Jirka s Alenkou čekají na nádraží.

Přijede k nim Jano ze Slovenska. Jirka se s ním spřátelil v pionýrském táboře ve Vysokých Tatrách. Jirka pozval Jana do Prahy.

„Podívej se, Alenko, vlak už přijíždí. Jano mává z okénka.“

„Jano, Jano, vítáme tě u nás v Praze!“

Jano přivezl dětem knížku. Jirka s Alenkou si v ní hned četli.

Moc se jim líbila slovenská říkadla:

Haju, haju, hajušky,
varí mamka halušky,
bryndzové, makové,
hned' budú hotové.

Eli, Eli, Elka,
keď narastieš veľká,
budeš variť, prať,
dobře gazdovať.

Děti, rozumíte slovenským říkadlům?

Alenka a Jirka jsou Češi. Jano je Slovák. Mluví jinou řečí, a přece si dobře rozumějí.

1. červen
MDD

Víš, co znamenají tato tři písmena?

Mír

Ať mír jak bílý holoubek
nad celým světem letí,
aby si mohly na loukách
hrát s míčem všechny děti.

Ať mír jak bílý holoubek
světem se nese,
aby si děti mohly dál
jahody trhat v lese.

Mír pro děti celého světa!

Znáš dobře všechna písmena?

a	A	<i>a A</i>	n	N	<i>n N</i>
b	B	<i>b B</i>	ň	Ň	<i>ň Ň</i>
c	C	<i>c C</i>	o	O	<i>o O</i>
č	Č	<i>č Č</i>	p	P	<i>p P</i>
d	D	<i>d D</i>	r	R	<i>r R</i>
ď	Ď	<i>ď Ď</i>	ř	Ř	<i>ř Ř</i>
e	E	<i>e E</i>	s	S	<i>s S</i>
f	F	<i>f F</i>	š	Š	<i>š Š</i>
g	G	<i>g G</i>	t	T	<i>t T</i>
h	H	<i>h H</i>	ť	Ť	<i>ť Ť</i>
ch	Ch	<i>ch Ch</i>	u	U	<i>u U</i>
i	I	<i>i I</i>	v	V	<i>v V</i>
j	J	<i>j J</i>	y	Y	<i>y Y</i>
k	K	<i>k K</i>	z	Z	<i>z Z</i>
l	L	<i>l L</i>	ž	Ž	<i>ž Ž</i>
m	M	<i>m M</i>			

Obsah

Slova se slabikou otevřenou

a s písmeny:

a, e, i, o, u, y,

m, s, l, p, j, t, n. 6

Slova se slabikou zavřenou

a s dalšími písmeny:

d, k, r, v, z, au, ou,

š, h, c, č, b, ž. 24

Slova se dvěma souhláskami na začátku

a s dalšími písmeny ř, ch. 58

Slova se dvěma souhláskami uprostřed

a s dalšími písmeny g, f 72

Čistota — V. K. Klicpera 79

Slova se slabikami di ti ni 82

Od rána do noci 83

Kohoutek a slepička — národní pohádka 84

Hody, hody — národní říkadlo 85

Slova se slabikami dě tě ně	86
Maliř — Fr. Hrubín	86
Jak dědeček učil děti malovat vajíčka	87
Jak babička pletla pomlázku pro děti — podle V. Čtvrťka	87
Krejčí Paleček — pohádka	88
 Slova se slabikotvornými souhláskami	90
Kdo dupe za dveřmi? — podle E. I. Čarušina	91
 Slova se skupinami bě, pě, vě, mě	92
Běží liška k Táboru — národní	92
Jaro je tady — podle K. Sojkové	93
Děti jdou městem	95
 Slova s písmeny ď, ť, ň	96
Ťuk, kuličko — Fr. Hrubín (2. sloka)	96
Oheň	97
Říkadlo — národní	98
Vlček — podle E. I. Čarušina	99
Traktor — J. Hostáň	100
Já mám v levé noze — národní	100
Jak šlo šídlo do lesa — národní pohádka	101
Májová písnička — V. Čtvrtek	102
Český máj — J. Hostáň	103
Kde pracují naši tatínkové a maminky	104
Dobrá rada — podle První čítanky	105
Fazole	106
Dopis od Aljoši	107
Níkolka — podle L. Jirotkové	108
Píseň míru — Fr. Branislav	109
Vlídna past — J. Štroblová	111
Tři kočky — Vl. Sutějev	112
Kočko, kočko kočkatá — K. Konrád	113

Slova se shluky souhlásek	114
Lesní školka — Fr. Hrubín.	114
V třešňové aleji.	115
Srna nebo skvrna — J. Havel	115
Hrajte si s námi — O. Syrovátka, K. J. Erben	116
Pro chytré hlavy	117
Zvířata ve dvorech a v lese	118
Čtyři přání — K. D. Ušinskij.	120
Věrní přátelé.	122
Mír — L. Krzemieniecka	123
Znáš dobře všechna písmena?	124
Obsah	125

tma

šlo

hra

spí

sto

zle

zlou

vlas

vlak

klas

kluk

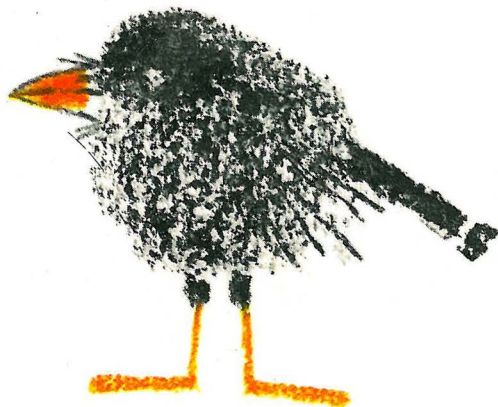
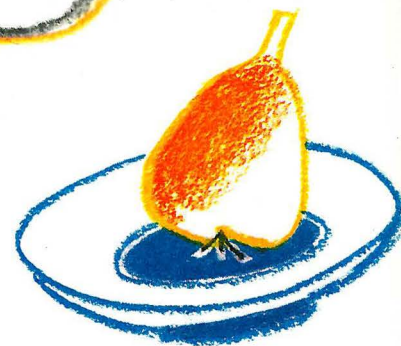
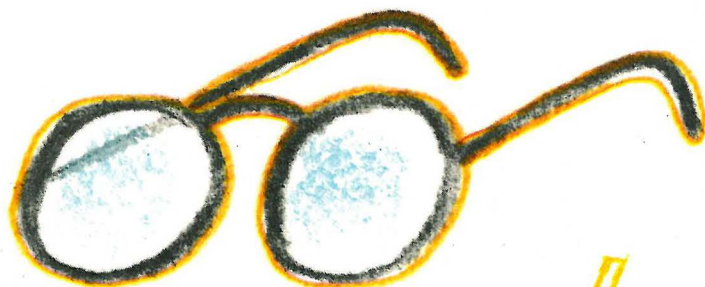
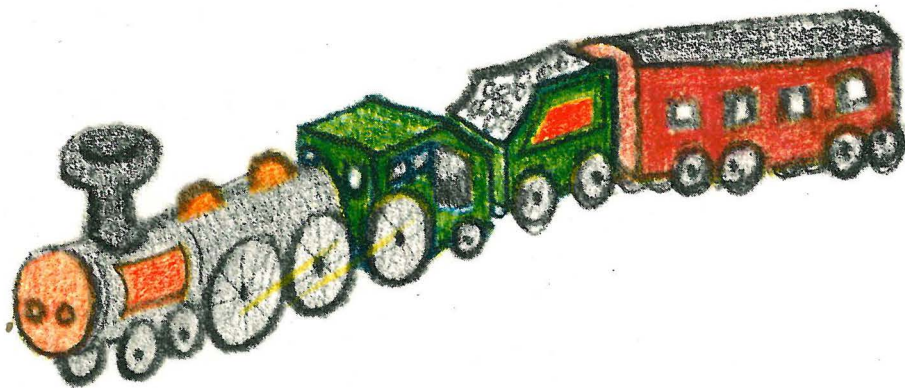
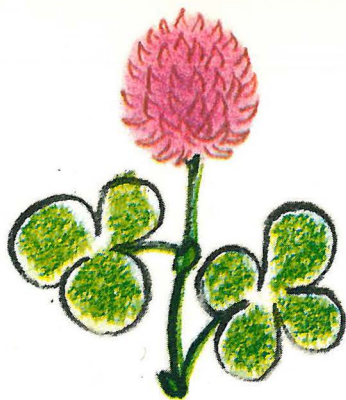
drak

plech

ples

Stop!

Stůj!

mi	ua
je	jí
ta	to
si	já
mu	tú
dá	pi
le	ba
les	pes
rak	dar
dám	dům
důl	kos
nos	sem
Rek	ves
luk	půl
krá	jdu
dno	pro